

قاضی‌ها

پیشگفتار

نام امزی کتاب دَ زیونِ عبرانی «قاضی‌ها» آسته، ولی نظر دَ متنِ کتاب هر کُدمِ امزی قاضی‌ها یگ رهبر بُود. از متنِ کتاب واضح فامیده مُوشه که وظیفه امزی قاضی‌ها تنها قضاوت نبوده، بلکه ام مسائل اجتماعی ره پیش موبُرده و ام مسائل جنگی ره؛ یگ نمونه شی دَ فصلِ چارِ امزی کتاب، «قاضی دُبوره» آسته.

کتابِ قاضی‌ها دَ باره واقعه‌های آسته که بعد از فوتِ یوشع دَ سرزمینِ اسرائیل رُخ دَد. بعد از فوتِ یوشع، قومِ اسرائیل کارای بزرگِ خُداوند ره پُرمُشت کد و گِرِفَتارِ بُت-پَرستی شُد. اونا عهده‌ی ره که قد خُداوند بسته کدُ میده کد، چُون اونا باشنده‌های سرزمینِ کنعان ره کاملاً هی نکد، بلکه قد ازوا قتی زندگی کده از راه-و-رسمِ ازوا پیروی کد. امزی خاطر خُداوند بنی اسرائیل ره دَ دستِ دُشمنای ازوا تسلیم کد تا دَ بله ازوا بلا-و-مُصیبت بیره و اونا ره جزا بدیه. وختیکه ظلم-و-سِتَمِ دُشمنای ازوا از حد کلو شُد، اونا دَ پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد و خُداوند بلده ازوا یگ قاضی بحیثِ رهبر مقرر کده اونا ره از چنگِ دُشمنای ازوا نجات دَد. لیکن بعد از نجات، اونا زمانی که دَ آرامش-و-آسایش بُود بسمِ خُداوند ره پُرمُشت کد و از خُداوند رُوی گشتند. اونا چندین دفعه امی کار ره تکرار کد، ولی هر دفعه

که اونا توبه کد و دَ حُضُورِ خُداوند ناله-و- فریاد کد،
خُداوند بَلَدِه ازوا یگ رهبر مُقَرَّر کده اونا ره از دِسْتِ
دُشمنای ازوا خلاص کد.

دَ امزی کِتابِ واضِحِ دِیده مُوشه که وختی بَنیِ اِسْرَائِیلِ
اِطَاعَتِ مُونه دَ اَرَامِش و آسایش اَسْتِه، ولے غِیْتِیکه نَاِطَاعَتِ
مُونه گِرِفْتارِ بَلَا-و- مُصِیْبَتِ مُوشه. امچُنانِ واضِحِ دِیده
مُوشه که وَضْعِیْتِ دَ اِسْرَائِیلِ رُوی دَ خرابی بُود و گِذَوْدی
کَلو راه ره بَلَدِه مُقَرَّر شُدونِ یگ پادشاه آماده کد.

تعدادِ قاضی های که خُداوند بَحِیْثِ رهبرِ بَلَدِه بَنیِ اِسْرَائِیلِ
مُقَرَّر کد، نظر دَ مَتْنِ کِتابِ دوازده قاضی مُطابِقِ دوازده
طایفه اِسْرَائِیلِ اَسْتِه.

فهرستِ عِنوانها

- جنگِ بَنیِ اِسْرَائِیلِ قَد باقی کِنعانی ها (فصلِ ۱: آیه ۱)
ملائیکه خُدا دَ بُوکِیم (۱:۲)
نَتِیجِه نَاِطَاعَتِ (۶:۲)
مِلَّتِ های که دَ سِرزَمِینِ وَعَدِه شُدِه باقی مَندُد (۱:۳)
عُتْنِیْلِ (۷:۳)
اِیْهُودِ (۱۲:۳)
شَمْگَرِ (۳۱:۳)
دِبُورِه (۱:۴)
سِرُودِ دِبُورِه (۱:۵)
جَدْعونِ (۱:۶)
جَدْعونِ مِدیانیا ره شِکِستِ مِیدیه (۱:۷)
کُشْتونِ زَبِحِ و صَلْمونَعِ (۱:۸)

ایفودِ جدعون (۲۲:۸)
 فَوْتِ جدعون (۲۸:۸)
 اَبِيْمَلِك (۱:۹)
 تَوْلَع (۱:۱۰)
 يائير (۳:۱۰)
 ظَلَمِ عَمونیا دَ بِلِه اِسْرَائِيل (۶:۱۰)
 يَفْتاح و طايِفِه اِفرایم (۱:۱۲)
 اِبْصان، ایلون و عَبدون (۸:۱۲)
 شَمشون (۱:۱۳)
 توی شَمشون (۱:۱۴)
 اِنْتِقامِ گِرِفْتونِ شَمشون از فَلَسطِینیا (۱:۱۵)
 شَمشون دَ غَزِه (۱:۱۶)
 مَرگِ شَمشون (۲۳:۱۶)
 بُتِ میخا (۱:۱۷)
 میخا و طايِفِه دان (۱:۱۸)
 مَرْدِ لاوی و خاتُونِ شی (۱:۱۹)
 جَنگِ قَدِ اولادِه بِنیامین (۱:۲۰)
 بَنی اِسْرَائِيل بَلَدِه بِنیامینیا خاتُو مِیدیه (۱:۲۱)

جَنگِ بَنی اِسْرَائِيل قَدِ باقی کِنعانیا

۱ بعد از فَوْتِ یوشع، بَنی اِسْرَائِيل از خُداوند پُرسان کده
 گُفت: ”کِی از جِمِ ازمو اوّل دَ خِلافِ کِنعانیا بوره و قد ازوا
 جَنگِ کنه؟“ ۲ خُداوند گُفت: ”یهُودا باید بوره؛ ما اُو سرزمی
 ره دَ دِستِ ازوا تسلیمِ مُونم.“ ۳ اوخته مَرْدایِ یهُودا دَ بَرارون
 خُو اولادِه شِمعون گُفت: ”بیبید قد ازمو دَ امزُو سرزمی که
 تقسیمِ مو رَسیده، بورید تا قد کِنعانیا جَنگِ کنی و مو ام دَ

سرزمینی که تقسیم از شمو رسیده، قد شمو موری. “ پس شمعونیا قد ازوا رفت. ^۴ وختیکه مردای یهودا حمله کد، خداوند کنعانیا و فرزیا ره د دست ازوا تسلیم کد و اونا ده هزار نفر ازوا ره د بزق کشت. ^۵ د امزو جنگ اونا قد ادونی-بزق روی د روی شده د بله شی حمله کد و کنعانیا و فرزیا ره شکست دد. ^۶ و ادونی بزق دوتا کد، لیکن اونا او ره دُمبال کده دستگیر کد و شست های دست و پای شی ره مونتی کد. ^۷ اوخته ادونی بزق گفت: ” هفتاد پادشاه قد دست ها و پایای شست مونتی شده، میدگی های دسترخون مره موخورد؛ امو چیز ره که ما کدم، خدا د مطابق ازو جزای مره دد. “ اونا ادونی بزق ره د اورشلیم آورد و او د امونجی مُرد.

^۸ مردای یهودا قد اورشلیم جنگ کد و او ره گرفت. اونا او ره قد دم شمشیر زد و شار ره د آتش سوختند. ^۹ بعد ازو مردای یهودا رفت تا قد کنعانیای که د کوهستو، د جنوب و د تپه ها زندگی موکد، جنگ کنه. ^{۱۰} مردای یهودا د بله کنعانیای که د حبرون زندگی موکد حمله کد و شیشای، اخیمان و تلمای ره شکست دد. نام سابق حبرون قریت- اربع بود.

^{۱۱} ازونجی د بله باشنده های دبیر حمله کد؛ نام سابق دبیر قریت- سفر بود. ^{۱۲} و کالیب گفت: ” هر کسی که د بله قریت- سفر حمله کنه و او ره بگیره، ما دختر خو عخسه ره د عنوان خاتو د امزو میدیم. “ ^{۱۳} اوخته عتئیل باچه قناز، باچه برار ریزه کالیب او ره گرفت و کالیب دختر خو عخسه

ره دَ عِنوانِ خاتو دَزو دَد. ^{۱۴} وختیکه عَخسه پیشِ عُنْتِیلِ اَمَد،
 عُنْتِیلِ او ره گپ دَد که از آتِه خو زمی طلب کُنه. غَیتیکه
 عَخسه از اُلاغِ خو تاه شُد، کالیب ازو پُرسان کده گُفت:
 ”چطور که ای سونا اَمدی؟“ ^{۱۵} عَخسه دَزو گُفت: ”مَره بَرکت
 بدی؛ ازی که زمینِ جنوبِ ره دَز مه دَدی، چشمه های او ره
 ام دَز مه بدی.“ اوخته کالیب چشمه های باله و چشمه های
 تاه ره دَزو بخشید.

^{۱۶} دَ امزُو غَیتِ قینی ها اولادِه خُسِرِ مُوسی از شارِ دِرختونِ
 حُرما دَ پیشِ اولادِه یهوذا دَ بیابونِ یهوذا که دَ جنوبِ دَ
 نزدیکِ عَرادِ اَسْتِه، رفت و دَ مینکلِ امزُو مردُم جای-د-
 جای شُد. ^{۱۷} بعد ازو مردایِ یهوذا قد برارونِ شِمعونِ خو
 رفت و کِنعانیایِ ره که دَ صَفَتِ زندگیِ مُوکدِ شِکستِ دَد و
 صَفَتِ ره کاملاً نابود کد؛ و نامِ امزُو شارِ حُرما ایشته شُد.
^{۱۸} مردایِ یهوذا غَزِه ره قد منطقایِ گِرد-و-بر شی، اَشِقِلونِ
 ره قد منطقایِ گِرد-و-بر شی و عِقرونِ ره قد منطقایِ
 گِرد-و-بر شی گِرِفت. ^{۱۹} خُداوند قد مردایِ یهوذا بُود و اونا
 کوهستو ره ام تَصَرُفِ کد، لیکن باشنده های اوارایِ ها ره هی
 کده نَتِنِست، چراکه اونا گاڈی های جنگی آینی دَشت.
^{۲۰} حِبرون دَ کالیب دَدِه شُد، اَمو رقم که مُوسی گُفتد؛ و او
 سه اولادِه عَناقِ ره ازونجی هی کد. ^{۲۱} مگم اولادِه بِنیامینِ
 یبوسیا ی ره که دَ اورشَلیمِ زندگیِ مُوکدِ بَر نَتِنِست؛ پس
 یبوسیا تا امروز قد اولادِه بِنیامینِ دَ اورشَلیمِ زندگیِ مُونه.

^{۲۲} دَ عَینِ رقمِ مردایِ خانوارِ یوسُفِ دَ خِلافِ بَیتِئیلِ رفت و
 خُداوند قد ازوا بُود. ^{۲۳} خانوارِ یوسُفِ جاسوسا ره دَ بَیتِئیلِ

رَبِي كَد؛ نَامِ سَابِقِ امزُو شار لُوز بُود. ^{۲۴} د اُونجی جاسوسا
 یگ آدم ره که از شار بُرو میمد دید؛ اونا دزُو گُفت: ”راه
 داخل شُدونِ شار ره دز مو نشو بدی و مو د حق تُو خُوبی
 مونی.“ ^{۲۵} پس اُو راه داخل شُدونِ شار ره دزوا نشو دد و اونا
 شار ره قد دم شمشیر زد، مگم امو آدم ره قد پگ خانوار
 شی ایشت که بوره. ^{۲۶} پس امو آدم د سرزمینِ حتیا رفت و د
 اُونجی یگ شار آباد کده نام شی ره لُوز ایشت که تا امروز د
 امزی نام یاد موشه.

کنعانیای که د منطقای خو باقی مند

^{۲۷} مردای منسی باشنده های بیت شان و آغیلای شی ره،
 تَعَنک و آغیلای شی ره، دور و آغیلای شی ره، ییلعام و
 آغیلای شی ره و مگیدو و آغیلای شی ره بُر نَتَنست، چُون
 کنعانیا اراده محکم دشت که د امزُو سرزمی د زندگی خُو
 ادامه بدیه. ^{۲۸} وختیکه اسرائیل قوی شد، اونا کنعانیا ره وادار
 کد که کار جبری کنه، لیکن اونا ره بیخی بُر نکد.

^{۲۹} مردای افرایم کنعانیای ره که د جازر زندگی مُوکد بُر نکد،
 پس کنعانیا د مینکل ازوا د جازر د زندگی کدو ادامه دد.

^{۳۰} مردای زبولون باشنده های قطرون و باشنده های نهلول
 ره بُر نکد؛ پس کنعانیا د مینکل ازوا د زندگی کدو ادامه دد،
 لیکن وادار شد که کار جبری کنه.

^{۳۱} مردای اشیر باشنده های عکو، صیدون، احلب، اکزیب،
 حلبه، اَفیق و رحوب ره بُر نکد. ^{۳۲} پس اشیریا د مینکل

کِنَعَانِیایِ که باشِنده های امزُو سرزَمی بُود جای-د-جای
شُد، چُون اُونَا ره بُر نَکد.

^{۳۳} مَرْدایِ نَفتالی باشِنده های بَیت- شَمَس و باشِنده های بَیت
عَنات ره بُر نَکد، و دَ مینکلِ کِنَعَانِیایِ که باشِنده های امزُو
سرزَمی بُود جای-د-جای شُد؛ لیکن باشِنده های بَیت-
شَمَس و بَیت- عَنات وادار شُد که بَلدِه ازوا کارِ جَبری کنه.

^{۳۴} اَموریا اولادِه دان ره مجبُور کد که دَ کوهستو بُمنه و اُونَا
ره نَه ایشْت که دَ اَواری تاه شُنه. ^{۳۵} اَموریا اِراده محکم دَشت
که دَ ایلون، شعلبیم و کوه حارس باقی بُمنه؛ لیکن وختیکه
دِستِ خانوارِ یوسُف قوی شُد، اَموریا وادار شُد که کارِ
جَبری کنه. ^{۳۶} سرحدِ اَموریا از کوتلِ عَقَرِیم تا سِلاع و باله تر
مورفت.

مَلایکه خُداوند دَ بوکیم

^۲ مَلایکه خُداوند از جِلالِ دَ بوکیم رفت و گُفت: ”شُمو
ره از مِصر بُرو اُورْدُم و دَ سرزَمینی که دَ بابَه کَلونایِ شُمو
قَسَم خورده بُودُم داخِل کِدم و گُفْتُم، ‘عهد خُو ره هرگِز قد
شُمو میده نَمونُم؛ ^۲ و شُمو ام قد باشِنده های امزی سرزَمی
عهد بسته نَکنید، بَلکه قُربانگاه های ازوا ره چپه کنید.‘ مگم
شُمو از اید مه نَشْدید. ای چی کار بُود که کدید؟ ^۳ امزی
خاطر آلی مُوگِیم که ما اُونَا ره از پیشِ رُوی شُمو هِی نَمونُم؛
اُونَا بَلدِه بغلایِ شُمو خار جور مُوشه و خُدایونِ ازوا بَلدِه
شُمو دام اَسْتِه.“ ^۴ وختیکه مَلایکه خُداوند امی تورا ره دَ پَگ

بَنی إِسْرَائِیلْ کُفَّتْ، قَوْمِ آوَاذِ خُو رِه بِلَنْد کِدِه چَخْرَا کِد.
۵ امزی خاطر اونا اُونجی ره بوکیم نام کد. اونا د اُونجی بَلدِه
خُداوند قُربانی تقدیم کد.

فَوْتِ یُوشَعِ وَ نَسْلِ اَزُو

۶ وختیکه یوشع قوم ره رخصت کد، بنی اسرائیل هر کدم شی
د ملک خو رفت تا سرزمین خو ره تصرف کنه. ۷ قوم
اسرائیل د تمام روزای زندگی یوشع و د تمام روزای زندگی
ریش سفیدای که بعد از یوشع هنوز زنده بود، خداوند ره
عبادت کد، چون اونا پگ کارای بزرگ ره که خداوند بَلدِه
اسرائیل کده بود، دیدد. ۸ یوشع باچه نون خدمتگار خداوند د
سن یگ صد و ده سالگی فوت کد. ۹ و اونا او ره د زمینی که
تقسیم خود شی بود، د تمنه - حارس د کوهستون افرایم، د
شمال کوه جاعش دفن کد. ۱۰ امو نسل ام پگ شی فوت کده
قد بابه کلونای خو یگجای شد و بعد ازوا یگ نسل دیگه د
وجود آمد که نه خداوند ره میشنخت و نه از کاری که او
بَلدِه اسرائیل کدد، خبر دشت.

نَتِیجَه نَااطَاعَتِی

۱۱ اوخته بنی اسرائیل چیزای ره که د نظر خداوند زشت بود،
انجام دد و بت های بعل ره عبادت کد. ۱۲ اونا خداوند، خدای
بابه کلونای خو ره که اونا ره از سرزمین مصر برو آورد،
ایله کد و از خدایون بیگانه از خدایون قوم های که د گرد -
و - بر ازوا بود پیروی کده اونا ره سجده کد؛ دمزی رقم اونا
قار خداوند ره باله آورد. ۱۳ ازی که اونا خداوند ره ایله کده

بعل و عشتاروت ره پرستش کد، ^{۱۴} آتشی غَضَبِ خُداوند دَ
 خِلافِ إِسْرَائِيلِ دَرِ گِرِفْتِ و اونا ره دَ دِسْتِ غَارَتِگرا دَدِ تا اونا
 ره غَارَتِ کنه. اُو اونا ره دَ دِسْتِ دُشْمَنایِ گِردِ-و-بَرِ ازوا
 دَدِه سَوْدا کد تا دِیگِه نَتَنه دَ بَرابِرِ دُشْمَنایِ خُو ایسته شُنه.
^{۱۵} اونا هر جای که بَلَدِه جَنگِ مورفت، دِسْتِ خُداوند دَ ضِدِ
 ازوا بُودِ تا دَزوا بَدی بَرِسَنه، اُمُو رَقْمِ که خُداوند گُفْتُدِ و اُمُو
 رَقْمِ که خُداوند دَزوا قَسْمِ خورِدُدِ. اَرَمِ، اونا دَ پَرِشانی-و-
 مُشْکِلاتِ سَخْتِ گِرِفْتار بُودِ.

خُداوند رهبرِ اونا ره بَلَدِه قِضاوتِ تَعینِ مُونِه

^{۱۶} اوخته خُداوند رهبرِ اونا ره تَعینِ کد و اونا بَنیِ إِسْرَائِيلِ ره از
 دِسْتِ غَارَتِگرا نِجاتِ دَدِ. ^{۱۷} لیکِن اونا از اَیدِ رهبرایِ خُو اَم
 نَشُد، چُون اونا فاحِشِه-گری کده از پُشتِ خُدايُونِ بِيگَنه رفت
 و اونا ره سَجده کد. اونا دَ زُودی امزُو راه بُرِ شُد، که
 بابِه-کَلونایِ ازوا دَ مُطابِقِ اَزُو رِفْتارِ کُدُ و از احکامِ خُداوند
 اِطاعتِ کُدُ. اَرَمِ، اونا رَقْمِ بابِه-کَلونا رِفْتارِ نَکد. ^{۱۸} هر
 وختیکه خُداوند یگ رهبرِ اونا ره دَ بَلِه ازوا تَعینِ مُوکد، اُو قد
 رهبرِ مُوبُودِ و قَوْمِ ره دَ تَمَامِ روزایِ زِنْدگیِ رهبرِ از دِسْتِ
 دُشْمَنایِ ازوا نِجاتِ مِیدَد، چُون خُداوند بخاطرِ ناله-و-
 فَریادِ ازوا که از دِسْتِ ظالِمِا و سِتمگرا مُوکد، دَ بَلِه ازوا
 رَحْمِ مُوکد. ^{۱۹} مگم غِیْتیکه رهبرِ قَوتِ مُوکد، اونا رُوی
 مِیگَشْتند و از آتِه-گونِ خُو کده کَلوترِ فاسِدِ مُوشُدِ و از
 خُدايُونِ بِيگَنه پِیروی کده اونا ره عِبادتِ و سَجده مُوکد. اونا
 از کارایِ خُو و راه هایِ یَاغِیگریِ خُو دِسْتِ نَمِیگَشید.

۲۰ امزی خاطر آتَشِ غَضَبِ خُداوند دَ بِلِه اِسْرَائیل داغ شد و خُداوند گُفت: ”ازی که ای قَوْم عهد مره که قد بابِه کَلونای ازیا بسته کده بُودُم، میده کد و از آید مه نشُد، ۲۱ ما ام دیگه هیچ کُدم امزی مِلَّت ها ره از پیش رُوی ازیا هِی نَمُونُم، مِلَّت های ره که یوشع هِی نَتَنِست و خود شی مُرد. ۲۲ ما ای کار ره مُونُم تا بنی اِسْرَائیل ره آزمایش کنُم که آیا اونا دَ مُطابِقِ راه-و-طریقِ ازمه رفتار مونه، رقمی که بابِه کَلونای ازوا رفتار مُوکد، یا نه.“ ۲۳ پس خُداوند اُمُو مِلَّت ها ره باقی ایشِت؛ اَرَمِ، اُو اونا ره دِستی هِی نکد و دَ دِستِ یوشع تسلیم نکد.

مِلَّت های که بَلدِه آزمایشِ بنی اِسْرَائیل باقی مندُد

۳ خُداوند بعضی مِلَّت ها ره باقی ایشِت تا دَ وَسِیلِه ازوا بنی اِسْرَائیل ره آزمایش کنه، یعنی پگِ اِسْرَائیلی های ره که جنگ قد کِنعانیا ره ندیده بُود. ۲ خُداوند ای کار ره کد تا نسل های آیندِه بنی اِسْرَائیل جنگ ره یاد بگیریه و تا دَ کسای که پیش ازو دَ باره جنگ هیچ چیز ره نَمیدَنِست تعلیم جنگی بدیه. اینیا اُمُو مِلَّت ها آسته: ۳ پَنج حُکمرانِ فَلَسطینیا، پگِ کِنعانیا، صیدونیا و حویای که دَ کوهستونِ لِبنان از کوه بعلِ حرمون تا لبو-حمات زندگی مُوکد. ۴ اَمیا بَلدِه آزمایشِ بنی اِسْرَائیل باقی مندُد تا معلوم شُنه که آیا بنی اِسْرَائیل از احکامِ خُداوند که دَ وَسِیلِه مُوسی دَ بابِه کَلونای ازوا اَمر کدُد، اِطاعت مونه یا نه. ۵ پس بنی اِسْرَائیل دَ مینکلِ کِنعانیا، حِتیا، اَموریا، فرِزیا، حویا و ییوسیا جای-د-جای شد ۶ و دُخترن

ازوا ره دَ عِنوانِ خاتو بَلدِه خو گِرِفَت و دُخترِونِ خودونِ خو
ره دَ باچه گونِ ازوا دَد و خُدايِونِ ازوا ره عِبادتِ كد.

قاضي عُنثِيل

^۷بني اسرائيل چيزاي ره كه دَ نظرِ خُداوند زِشت بُود، انجام
دَد؛ اونا خُداوند، خُدايِ خو ره پُرْمُشت كد و بُت هاي بَعَل و
اَشيره ره عِبادت كد. ^۸امزي خاطر آتِشِ غَضَبِ خُداوند دَ
ضِدِ اسرائيل دَر گِرِفَت و خُداوند اونا ره دَ دِستِ كوشان
رِشعتايم پادشاهِ آرام- اَلنهرين دَدِه سَوَدا كد؛ و بني اسرائيل
كوشان رِشعتايم ره بَلدِه هشت سال خِدمت كد. ^۹ليكن وختي
بني اسرائيل دَ پيشِ خُداوند ناله- و- فرياد كد، خُداوند بَلدِه
بني اسرائيل يگِ نجات دِهنده يعنى عُنثِيل باچه قِناز، باچه
بَرارِ ريزه كاليب ره تعيين كد و اونا ره نجات دَد. ^{۱۰}روح
خُداوند دَ بَلِه عُنثِيل قرار گِرِفَت و اونا بني اسرائيل ره رهبري
كده دَ جنگ رفت. اوخته خُداوند كوشان رِشعتايم پادشاهِ
آرام- اَلنهرين ره دَ دِستِ ازو تسليم كد و دِستِ ازو دَ بَلِه
كوشان رِشعتايم زور شُد. ^{۱۱}پس سرزمينِ ازوا مُدَتِ چل
سال آرام بُود، تا وختي كه عُنثِيل باچه قِناز فَوَت كد.

قاضي ايهود

^{۱۲}بني اسرائيل بسم چيزاي ره كه دَ نظرِ خُداوند زِشت بُود،
انجام دَد؛ اوخته خُداوند عِگلون پادشاهِ موآب ره دَ خِلافِ
بني اسرائيل قَوِي جور كد، چُون اونا چيزاي ره كه دَ نظرِ
خُداوند زِشت بُود، انجام دَد. ^{۱۳}عِگلون اولادِه عمون و
عماليق ره قد خو يگجاي كد و رفته اسرائيل ره شِكست دَد و

شارِ دِرِختونِ خُرما ره تَصْرُفُ كد. ^{۱۴} و بَنی إِسْرَائیلِ عِگْلون پادشاهِ موآب ره بَلدِه هژده سال خِدْمَت كد.

^{۱۵} لِيكِن وختی بَنی إِسْرَائیلِ دَ پِيشِ خُداوند ناله-و- فرياد كد، خُداوند بَلدِه ازوا يگ نِجَات دِهِنده يعنى ايهود باچه جيرای بنيامينی ره كه چِپَقِي بُود، تَعِيین كد. بَنی إِسْرَائیلِ از دِسْتِ ازو بَلدِه عِگْلون پادشاهِ موآب جَزِيه رِي كد. ^{۱۶} اوخته ايهود بَلدِه خو يگ خَنجَرِ دُو دَمه جور كد كه دِرَازِي شِي يگ توغِي بُود و اُو ره دَ تِي كالا دَ بَلِه رانِ رَاسْتِ خو بَسْتِه كد ^{۱۷} و جَزِيه ره دَ عِگْلون پادشاهِ موآب بُرد. عِگْلون يگ آدَمِ غَدْرِ چاق بُود. ^{۱۸} وختی ايهود از تَقْدِيمِ كدونِ جَزِيه خِلاصِ شُد و پَسِ سُونِ جَايِ خُو رِي شُد، ايهود كَسَايِ ره كه جَزِيه ره اُورِدُد، رُخِصَتِ كد. ^{۱۹} مِگَمِ خُودِ شِي از پِيشِ سَنگَايِ تَرَاشِ شُدِه كه دَ نَزْدِيكِ جَلْجَالِ بُود، پَسِ رَفْتِه كُفْت: ”اَيِ پادشاه، ما بَلدِه تُو يگ پِيغامِ خِصُوصِي دَرُم.“ پادشاه كُفْت: ”چُپِ بَش!“ و پِگِ كَسَايِ كه دَ اُونجِي پِيشِ ازو ايسْتِه بُود بُرو رَفْت.

^{۲۰} اوخته ايهود نَزْدِيكِ ازو رَفْت و اُو تَنهَائِي خُو دَ بَالِه خَانِه تَايسْتُونِي خُو شِشْتَنُد. و ايهود كُفْت: ”ما از طَرَفِ خُدا بَلدِه تُو يگ پِيغامِ دَرُم.“ امي كه اُو از چَوَكِي خُو بَالِه شُد، ^{۲۱} ايهود دِسْتِ چِپِ خُو ره دِرَازِ كد و خَنجَرِ ره از رانِ رَاسْتِ خُو كَشِيدِه دَ كُورِه ازو چِقِي كد؛ ^{۲۲} و دِسْتِه خَنجَرِ امِ قَدِ تِيغِ شِي دَ كُورِه ازو دَرِ اَمَدِ و چِرَبِي تِيغِ شِي ره پُوشَنَد، چِرَاكه ايهود خَنجَرِ ره از كُورِه ازو بُرِ نَكَد؛ و شِكْمِبِه-و- رُودِه ازو سَرِ كد. ^{۲۳} اوخته ايهود دَ دَالِيْزِ بُرِ شُد و دَرِگِه هَايِ بَالِه خَانِه ره دَ بَلِه ازو پِيشِ كَدِه قُلْفِ كد.

۲۴ بعد ازى که ايهود رفتند، خدمتگاراى عِگلون آمد و ديد که درگه هاى باله خانه قُلف آسته. اونا گُفت: ”أو حتماً دَ اُتاقِ تايستونى رفع حاجت مونه.“ ۲۵ پس اونا اِنْتَظارِ کشيد تا غَيْتِيکه بے طاقت شد؛ اونا وختى ديد که او درگه هاى باله خانه ره هنوز ام واز نکهده، اونا کلي ره گِرِفْتِه درگه ها ره واز کد و ديد که بادارِ ازوا مُرده دَ زمى اُفْتَدِه.

۲۶ دَ غَيْتِيکه خدمتگارا اِنْتَظارِ ميکشيد، ايهود دوتا کده رفت و از سنگاى تراش شده تير شد و صَحِيح-و-سَلَامَت دَ سَعِيرِه رَسِيد. ۲۷ وختيکه دَ اُونجى رَسِيد، اُو شِيپُور ره دَ کوهِستونِ اِفرَايم دَ صَدَا اُورد و بنى اسرائيل قد ازو قَتى از کوهِستو تاه شد و ايهود دَ پيشِ رُوى ازوا مورفت. ۲۸ اوخته اُو دَزوا گُفت: ”از پُشت مه بييد، چُون خُداوند، دُشمنائى شُمُو موآبيا ره دَ دِستِ شُمُو تَسْلِيم كده.“ پس اونا از پُشتِ ازو رفت و راه هاى تير شدو از دريائى اُردُن ره دَ رُوى موآبيا بسته کد و هيچ کس ره نه ايشت که تير شنه. ۲۹ اونا دَ امزُو غَيْتِ تَقْرِيباً دَه هزار نفرِ موآبيا ره کُشت که پگ شى مرداى زور تُو و جنگى بُود؛ هيچ کس دوتا نَتَنِست. ۳۰ دَ امزُو روز موآبيا دَ تى دِستِ بَنى اسرائيل ذليل شد و سرزمينِ اسرائيل مَدَتِ هشتاد سال آرام بُود.

قاضى شَمِگَر

۳۱ بعد از ايهود، شَمِگَر باچه عَنات رهبر شد، كسى که شَش صد نفرِ فَلَسطِينيا ره قد سوته چيو چوپو کُشت. اُو ام اسرائيل ره نجات دَد.

۴ بعد از قوتِ ایهود، بنی اسرائیل بسم چیزای ره که دَ نظرِ خُداوند زِشت بُود، انجام دَد. ۲ و خُداوند اونا ره دَ دستِ یابین پادشاهِ کِنعان دَده سَودا کد؛ او دَ حاصور حُکمرانی مُوکد و قومندانِ لشکرِ ازو سِیسرا بُود که دَ حَروشت- هَگوئیم زندگی مُوکد. ۳ بنی اسرائیل دَ پیشِ خُداوند ناله- و- فریاد کد، چُون یابین نُه صد گاډی جنگی آینی دَشت و مُدَتِ بیست سال مُوشد که دَ بله بنی اسرائیل غدرِ ظلمِ مُوکد.

۴ دَمزُو غیتِ دِبوره نَبیه، خاتونِ لَپیدوتِ بنی اسرائیل ره رهبری مُوکد. ۵ او دَ تی درختِ خرمایِ دِبوره که دَ مینکلِ رامه و بیت- ئیل دَ کوهستونِ اِفرایم بُود، میسِشت و بنی اسرائیل بلده قضاوتِ دَ پیشِ ازو میمد. ۶ یگ روز او نفرِ ری کده باراق باچه اَبینوعَم ره از قادشِ نَفتالی طلب کد و دَزُو گُفت: ”خُداوند، خُدایِ اسرائیل دَز تو اَمر کده که، بُورو، طرفِ کوهِ تابور حَرَکت کُو و ده هزار نفر ره از اولاده نَفتالی و اولاده زَبولون قد خُو قتی بُبر. ۷ ما سِیسرا قومندانِ لشکرِ یابین ره قد گاډی های جنگی و لشکر شی دَ پالوی دریاچه قیشون دَ پیشِ از تو میرم و او ره دَ دستِ از تو تسلیم مومم.“ ۸ باراق دَزُو گُفت: ”اگه تو قد مه بوری، ما مورم؛ لیکن اگه تو قد مه نرویی، ما نمورم.“ ۹ دِبوره گُفت: ”خُویه، ما قد تو مورم، لیکن دَ امزی سَفر که تو موری، اِفتخارِ نصیبِ تو نمُوشه، چراکه خُداوند سِیسرا ره دَ دستِ یگ خاتو تسلیم مونه.“ پس دِبوره باله شُده قد باراق دَ قادش رفت.

۱۰ اوخته باراق مردای زبُولون و نَفتالی ره جم کد و ده هزار نفر از پُشتِ ازو ریی شد؛ دِبوره ام قد ازو قتی رفت. ۱۱ دَ امزُو غَیتِ حابِرِ قینی خود ره از دیگه قینیا یعنی از اولاده حویابِ خُسُرِبِرِه مُوسیِ جدا کد و دَ پیشِ دِرختِ بَلُوطِ دَ صَعَنایم، دَ نَزْدِیکِ قَادِشِ خِیمه زِدُد.

۱۲ وختی دَ سِیسِرَا خبر دده شد که باراق باچه اَبینوعم دَ کوهِ تابور بُر شده، ۱۳ سِیسِرَا تمامِ گاډی های جنگی خو، یعنی نه صد گاډی جنگی آینی خو و پگِ مردای ره که قد شی بود، از حَرُوشِت- هَگوئیم دَ دریاچه قیشون طلب کد. ۱۴ دِبوره دَ باراق گُفت: ”باله شو، امروز روزی آسته که خُداوند سِیسِرَا ره دَ دِستِ ازتو تسلیم مونه. اونه، خُداوند پیشلون تو رفته.“ پس باراق از کوهِ تابور تاه شد و ده هزار نفر از پُشتِ ازو میمد. ۱۵ اوخته خُداوند سِیسِرَا ره قد تمامِ گاډی های جنگی و لشکر شی دَ پیشِ باراق دَ گلگلمیری اَندخته دَ دَمِ شمشیر دَد؛ و سِیسِرَا از گاډی خو تاه شده پیده دوتا کد. ۱۶ مگم باراق گاډی ها و لشکرِ سِیسِرَا ره تا حَرُوشِت- هَگوئیم دُمبال کد و پگِ لشکرِ سِیسِرَا دَ دَمِ شمشیر کُشته شده اُفتد، دَ اندازه که یگِ نفر ام باقی نَمند.

۱۷ تنها خودِ سِیسِرَا پیده دوتا کده دَ خِیمه یاعیل خاتونِ حابِرِ قینی رفت، چراکه بَینِ یابینِ پادشاهِ حاصور و خانوارِ حابِرِ قینی صلح بود. ۱۸ و یاعیل دَ دَمِ راهِ سِیسِرَا بُر شده دَ زشی گُفت: ”دورِ بُخورِ بادار مه، پیشِ ازمه دورِ بُخور؛ نترس.“ پس او دَ پیشِ ازو دور خورده دَ خِیمه داخل شد و یاعیل او ره قد یگِ لیاف پوشند. ۱۹ اوخته سِیسِرَا دَزُو گُفت: ”بلده مه ایقَس

آو بدی که غدر تُشنه اَسْتُم.“ یاعیل یگ مَشک شیر ره واز کد و دَزُو شیر دَد که وُچی کنه و اُو ره پوشند. ^{۲۰} سِیسِرا دَزُو گُفت: ”د دانِ درِگه خیمه ایسته شو و اگه کُدَم کس اَمده از تو پُرسان کد که آیا یگو کس د اینجی اَسته؟ بگی، ’نه.“

^{۲۱} مگم یاعیل خاتونِ حابرِ یگ میخِ خیمه ره قد یگ چکُش د دست خو گِرِفته، آهسته آهسته د پیشِ ازو رفت و میخ ره د چوقوی شی گُفت، د اندازه که میخ د زمی دَرآمد و اُو مُرد، چون اُو از خاطری که منده بُود سخت خاو رفتُد. ^{۲۲} وختیکه باراق د دُمبالِ سِیسِرا اَمد، یاعیل د دَمِ راهِ شی بُر شده دَزُو گُفت: ”بیه تا دَز تو امو نفر ره نشو بدیم که پُشت شی میگردی.“ پس باراق د خیمه ازو داخل شد و دید که سِیسِرا مُرده اُفتده و میخِ خیمه د چوقوی شی.

^{۲۳} پس د امزُو روز خُدا یابین پادشاهِ کِنعان ره د پیشِ بنی اسرائیل خار-و-ذلیل کد. ^{۲۴} و دستِ بنی اسرائیل د بِلِه یابین پادشاهِ کِنعان سخت تر و سخت تر شده مورفت، تا ای که یابین پادشاهِ کِنعان ره نابود کد.

سُرودِ دِبوره

^۱ د امزُو روز دِبوره و باراق باچه اَبینوعم سُرود خنده گُفت:

^۲ ”ازی که رهبرا د اسرائیل رهبری کد،

ازی که قوم داوطلبانه حاضر شد،

خداوند ره حمد-و- ثنا بگید!

۳ آی پادشایو بشنوید؛ آی حکمرانا گوش بگیری!

ما بلده خداوند سرود میخانم؛

ما د ستایش خداوند، خدای اسرائیل ساز میزنم.

۴ آی خداوند، وختیکه تو از سعیر بر شده رفتی،

آری، غیتیکه از منطقه ادوم حرکت کدی،

زمین د لرزه شد، از آسمو قطره ها ریخت

و اورها بارو بارند.

۵ کوه ها د حضور خداوند تکان خورد،

حتی امی کوه سینا د حضور خداوند، خدای اسرائیل.

۶ د روزای زندگی شمگر باچه عنات،

د روزای زندگی یاعیل راه ها خالی شد

و مسافرو از راه های گج-و-پیچ مورفت.

۷ مردای جنگی د اسرائیل کرخت شد،

اونا کرخت بود تا غیتیکه ما دبوره باله شد،

ما د اسرائیل د عنوان آبه باله شد.

۸ چُون اُونَا خُدایونِ نَو ره اِنْتِخاب کدُ،

اوخته جنگ د درگه ها رَسید.

د مینکل چل هزار نفر د اسرائیل،

حتی یگ سپر و نیزه ام پیدا نموشد.

۹ دل مه د سرکرده های اسرائیل مایل آسته،

د کسای که از مینکل قوم داوطلبانه حاضر شد.

خداوند ره حمد-و- ثنا بگوید.

۱۰ آی شمو کسای که د الاغای سفید سوار آستید

و د بله پالون های قیمتی میشنید

و آی کسای که راهگذر آستید، توجه کنید؛

۱۱ آواز سرودخانا ره د نزدیک نور ها بشنوید،

اونا د اونجی کارای عادلانه خداوند ره بیان مونه،

کارای عادلانه مردای جنگی ازو ره د اسرائیل.

اونه، قوم خداوند د درگه های شار تاه شد.

۱۲ بیدار شو، بیدار شو، آی دپوره!

بیدار شو، بیدار شو و سرود بخان!

باله شو ای باراق، ای باچه ابینوعم!

اسیرای خوره د اسیری ببر!

^{۱۳} اونه، باقی منده های بنی اسرائیل د پیش کته کلونا آمد؛

قوم خداوند قد مردای دلیر-و- جنگی د پیش ازمه آمد.

^{۱۴} از افرایم کسای آمد که جای بود-و- باش ازوا عمالیق
بود؛

اونا د پشت تو بود، ای بنیامین، قد قومای تو؛

از ماخیر سرکرده ها تاه شده آمد

و از زبولون کسای که تیاق قومنده ره د دست خو
دشت.

^{۱۵} رهبرای یساکار قد دبوره بود

و مردای یساکار قد باراق؛

اونا از پشت ازو د دره هجوم برد.

د مینکل دسته های رئوبین

غدر اختلاف نظر وجود دشت.

^{۱۶} چرا د مینکل قوتونا ششته؟

آیا بلده ازی که ایشلاق چوپونای گله ها ره بشنوی؟

آرے، دَ مینکلِ دِسته های رثوبین

غدرِ اِختِلافِ نظرِ وجودِ دشت.

۱۷ جِلعادِ دَ او طرفِ دریایِ اُردُنِ باقیِ مند؛

و دان، چرا دَ پیشِ کِشتیِ ها ماطلِ کد؟

اَشیرِ از بغلِ دریا شورِ نخورد

و دَ ساحلِ های خُو باقیِ مند.

۱۸ زِبُولونِ قومیِ بُود که پِروایِ جانِ خُو ره نکد؛

و نَفتالیِ امِ دَ بلندیِ هایِ میدانِ جنگِ اموِ رقمِ کد.

۱۹ پادشایوِ اَمدهِ جنگِ کد؛

پادشایونِ کِنعان

دَ تَعنکِ دَ پیشِ آوهایِ مِگیدوِ جنگِ کد؛

اونا هیچِ وُلجِهِ نُقرهِ نِگِرفت.

۲۰ از آسموِ سِتارهِ ها جنگِ کد،

اونا از جایِ هایِ خُو قدِ سِیسِراِ جنگِ کد.

۲۱ دریایِ قِیشونِ اونا ره گِرفتهِ بُرد،

امو دريای قديمی، دريای قيشون.

ای جان مه، د قوت پيش بورو!

۲۲ اوخته سُم اَسپ ها زمی ره د کفتو شد

ارمے، چارپورته، چارپورته اَسپای قوی ازو.

۲۳ ملايکه خُداوند مُوگيه: 'ميروز ره نالت کُنيد

و باشنده های شی ره سخت نالت کُنيد،

چراکه اونا بلده کومک قوم خُداوند نمد،

بلده کومک قوم خُداوند د خِلاف زورآورا.

۲۴ ياعيل خاتونِ حابِرِ قينی برکت يافته ترينِ خاتونو بَشه،

برکت يافته ترينِ خاتونوی که د خيمه زندگی مونه.

۲۵ سِيسِرا آو طلب کد و او دز شی شیر دد؛

او شیر قِیماق-تو ره د جام شاهانه د پيش ازو بُرد.

۲۶ او دِست خُو ره د ميخ خيمه دِراز کد

و دِستِ راست خُو ره د چکشِ کارگر

و قد چکش د سرِ سِيسِرا زده سر شی ره خموچ کد؛

او چوقوی ازو ره شکاف کده د زمی دوخت.

٢٧ سِيسِرَا دَ پيشِ پايای شى تاو-و-پيچ خورد،

أو أفتد و دراز مند.

أو دَ پيشِ پايای شى تاو-و-پيچ خورده أفتد؛

دَ جایی که او تاو-و-پيچ خورد، دَ امونجی مُرده أفتد.

٢٨ آبه سِيسِرَا از کلکين توخ کد،

أو از پشتِ چوکاتِ کلکين چيغ زده گُفت:

‘چرا گاډی شى دَ آمدو ایقس دیر مونه؟

چرا آرابه های گاډی شى بند مومنه؟

٢٩ خاتونوی دانا و درباری جوابِ ازو ره گُفت،

ليکن أُو خود شى دَ جوابِ خو موگُفت:

٣٠ ‘أونا حتماً وُلجه ره جم مونه و منه خو تقسيم موکُنه.

بلده هر مرد یگ دُختر یا دُو دُختر میرسه؛

و بلده سِيسِرَا وُلجه رخت های رنگارنگ،

رخت های رنگارنگِ گلدوزی شده؛

و از وُلجه ها دُو رختِ گلدوزی شده رنگارنگ بلده

گردونِ ازمه.

۳۱ امی رقم ای خداوند، پگ دشمنای تو نابود شنه!

لیکن دوستدارای تو رقم آفتو آلی بشه

که قد قدرت خو بر موشه.

و سرزمین ازوا مدت چل سال آرام بود.

جدعون

۶ بنی اسرائیل چیزای ره که د نظر خداوند بد بود انجام دد. پس خداوند اونا ره بلده هفت سال د دست مدیانا تسلیم کد. ۲ دست مدیانا د بله بنی اسرائیل زور بود؛ و بخاطر مدیانا بنی اسرائیل د غار های کوه ها و د سوف ها و قلعه ها بلده خو جای تاشه شدو جور کد. ۳ هر وختی که بنی اسرائیل زمین خو ره کشت موكد، مدیانا، عمالیقیا و مردمای شرق د خلاف ازوا میمد. ۴ اونا د خلاف ازوا خیمه میزد و حاصلات زمی ره تا غزه از بین موبرد و د اسرائیل خوراکه، گوسپو، گاو و الاغ باقی نمی ایشت، ۵ چون اونا قد چارپایای خو میمد و خیمه های خو ره ام قد خو میورد و رقم ملخ کلو بود. اونا و اشترای ازوا که بی حساب بود د سرزمین اسرائیل داخل موشد تا او ره خراب کنه. ۶ وختیکه بنی اسرائیل د وسیله مدیانا غدر خار-و-ذلیل شد، اونا د پیش خداوند ناله-و-فریاد کد.

۷ وختی بنی اسرائیل از دست مدیانا د پیش خداوند ناله-و-فریاد کد، ۸ خداوند بلده بنی اسرائیل یگ نبی ری کد و او

دَزُوا كُفْت: ”خُداوند، خُدايِ إِسْرَائِيلِ اَيْنِي رَقْمِ مُوْگِيه، ’ما شُمُو رِه از مِصر بُرُو اُورْدُم و از سِرْزَمِينِي كِه غُلامِ بُودِيد بُر كُدُم. ۹ ما شُمُو رِه از دِستِ مِصرِيا و از دِستِ پَگِ كَسايِ كِه دَ بِلِه شُمُو ظَلَمِ مُوكِد، خِلاصِ كُدُم؛ اَرِي، كَسايِ رِه كِه دَ بِلِه شُمُو ظَلَمِ مُوكِد از پِيشِ رُويِ شُمُو هِي كَدِه، سِرْزَمِينِ اَزُوا رِه دَز شُمُو دَدُم. ۱۰ و دَز شُمُو كُفْتُم كِه، ”ما خُداوند، خُدايِ شُمُو اَسْتُم؛ از خُدايُونِ اَمُورِيا كِه دَ سِرْزَمِينِ اَزُوا زِنْدَگِيِ مُونِيد، تَرَسِ نَخُورِيد،“ لِيكِنِ شُمُو از اِيدِ مِه نَشُدِيد.“

۱۱ اوخته يگِ مِلايِكِه خُداوند اَمَدِه دَ تِي دِرِختِ بَلُوطِ كِه دَ عُفْرِه بُود و دَ يُوآشِ اَبِيْعَزْرِي تَعْلُقِ دَشْتِ شِشْتِ، دَ نَزْدِيكِ اَمْزُو جايِ كِه جَدْعُونِ باچِه يُوآشِ گَنْدُمِ رِه دَ مَنِه چَرخُشْتِ اَنگُورِ مُوكُفْتِ تا اُو رِه از مِديانِيا تاشِه كَنِه. ۱۲ اوخته مِلايِكِه خُداوند دَزُو ظاهِرِ شُد و دَزُو كُفْت: ”اَيِ مَرْدِ زُورْتُو-و-دَليرِ، خُداوند قَدِ اَزْتُو يَه.“ ۱۳ جَدْعُونِ دَزُو كُفْت: ”او بادارِ مِه، اگِه خُداوند قَدِ اَزْمُو اَسْتِه، پَسِ چِرا پَگِ اَمْزِيِ چِيْزا دَ بِلِه اَزْمُو اَمَدِه؟ كُجا اَسْتِه پَگِ كَارايِ عَجيبِ اَزُو كِه بابِه كَلُونايِ مُو دَز مُو نَقْلِ كَدِه كُفْت، ’اَيَا خُداوند مُو رِه از مِصرِ بُرُو نُورْد؟‘ لِيكِنِ اَلِي خُداوند مُو رِه ايلِه كَدِه و دَ دِستِ مِديانِيا تَسْلِيمِ كَدِه.“

۱۴ اوخته خُداوند رُويِ خُو رِه سُونِ اَزُو كَدِه كُفْت: ”بُورُو، قَدِ اَمْزِيِ قُوتِ خُو إِسْرَائِيلِ رِه از دِستِ مِديانِيا نِجاتِ بَدِي. اَيْنِه، ما تُو رِه بَلَدِه اَمْزِيِ كَارِ رِيِ مُونِم.“ ۱۵ جَدْعُونِ دَ جِوابِ شِي كُفْت: ”يا مَولا، ما چِطُورِ مِيتُمِ إِسْرَائِيلِ رِه نِجاتِ بَدِيم؟ اَوْلادِ بابِه مِه دَ مِينَكَلِ طايْفِه مَنَسِي ضَعيفِ تَرِينِ اَسْتِه و ما اَمِ دَ

خانوارِ آته خو ریزه‌ترین آستم.“^{۱۶} خداوند دز شی گفت: ”ما قد تو آستم و تو میانیا ره شکست میدی مثل که یگ نفر ره شکست بدی.“^{۱۷} اوخته جدعون دز شی گفت: ”اگه نظر لطف تو د بله مه آسته، دز مه یگ علامت نشو بدی تا معلوم شنه که تو آستی که قد ازمه توره موگی.“^{۱۸} و خواهش مؤمن که ازینجی نروی تا وختیکه پیش تو بییم و هدیه خو ره آورده د حضور تو تقدیم کنم.“ خداوند گفت: ”ما میشینم تا که تو پس بییی.“

^{۱۹} اوخته جدعون رفته یگ بزغله ره پخته کد و از یگ ایفه آرد نرم نان های فطیر جور کد؛ او گوشت ره د یگ سبد ایشت و شوروای گوشت ره د یگ کاسه شیو کد و اونا ره د تی برخت بلوط دز شی آورده د پیش ازو ایشت.^{۲۰} و ملایکه خدا دزو گفت: ”گوشت و نان های فطیر ره گرفته د بله امزی قاده بیل و شوره ره د بله شی شیو کو.“ پس او امو رقم کد.^{۲۱} اوخته ملایکه خداوند تیاقی ره که د دست شی بود، براز کد و قد نوک شی د گوشت و نان های فطیر دکه دد؛ و از قاده یگ آتش بر شده گوشت و نان های فطیر ره قورت کد. د امزو غیت ملایکه خداوند از نظر ازو غیب شد.^{۲۲} اوخته جدعون پی برد که او ملایکه خداوند بود و گفت: ”آه خداوند-خدا! ما ملایکه خداوند ره روی د روی دیدم!“^{۲۳} خداوند دزو گفت: ”سلامتی نصیب تو شنه! ترس نخور، نمومری.“^{۲۴} اوخته جدعون د اونجی بلده خداوند یگ قربانگاه آباد کد و او ره «خداوند سرچشمه سلامت یه» نام کد که تا امروز د عفره ابیعزریا باقی آسته.

۲۵ دَ شَاو خُداوند دَزُو كُفْت: ”نَرگاوِ آتِه خُو، يَعمى نَرگاوِ دوُمى ره كه هفت ساله اَسْتِه بَگير و قُربانگاهِ بَعل ره كه دَ آتِه تُو تَعلق دَره بيرو كُو و بُتِ اَشيره ره كه دَ پالوى شى اَسْتِه، مَيده كُو؛ ۲۶ بعد ازو بَلدِه خُداوند، خُداى خُو دَ بَلِه امزى قاده يگ قُربانگاهِ دَ مُطابقِ مَقَرراتِ اَبادِ كُو و گاوِ دوُمى ره گِرِفْتِه دَ بَلِه آتِشِ چيوِ بُتِ اَشيره كه مَيده كَدِى، دَ عِنوانِ قُربانى سوختنى تَقديمِ كُو.“ ۲۷ پس جَدعون دِه نفر از خِدْمتگارايِ خُو ره گِرِفْت و چيزى ره كه خُداوند دَز شى كُفْتد دَ جايِ اُورد؛ ليكنِ ازى كه از خانوارِ آتِه خُو و مرُدْمِ شارِ مَيترسيد، اى كار ره دَ روز نَكْد بَلَكِه دَ غَيْتِ شَاو اَنجام دَد.

۲۸ وختى مرُدْمِ شارِ صَباحِ گاهِ از خاوِ باله شُد، ديد كه قُربانگاهِ بَعل بيرو شُدِه و بُتِ اَشيره كه دَ پالوى شى بُود، مَيده شُدِه و گاوِ دوُمى دَ بَلِه قُربانگاهى كه اَباد شُدُد، تَقديمِ شُدِه. ۲۹ اوخته اونا قد يگديگِه خُو كُفْت: ”كى اى كار ره كده؟“ وختى اونا پُرس-و-پال و تَحقيق كد، دَزوا كُفْتِه شُد كه، ”جَدعون باچه يوآشِ اى كار ره كده.“ ۳۰ پس مرُدْمِ شارِ دَ يوآشِ كُفْت: ”باچه خُو ره بُرو بَير تا كُشته شَنه، چراكه قُربانگاهِ بَعل ره بيرو كده و بُتِ اَشيره ره كه دَ پالوى شى بُود، مَيده كده.“ ۳۱ ليكنِ يوآشِ دَ تمامِ كَسايِ كه دَ خِلافِ ازو جَم شُدُد، كُفْت: ”اى شَمُو بخاطرِ بَعلِ دَعوا مُونيد؟ اى شَمُو ازو دِفاعِ مُونيد؟ هر كسى كه بخاطرِ ازو دَعوا كُنِه تا صَباحِ صُبْحِ كُشته موشه! اگِه بَعلِ خُدا اَسْتِه، بيليد كه اُو بَلدِه خُو دَعوا كُنِه، چراكه قُربانگاهِ ازو بيرو شُدِه.“ ۳۲ پس دَمزُو روزِ اونا جَدعون ره يروِب-بَعلِ نامِ كد و كُفْت: ”بيليد كه بَعلِ قدِ ازو دَعوا كُنِه، چراكه اُو قُربانگاهِ ازو ره بيرو كده.“

^{۳۳} اوخته پگِ مِدیانیا، عمالِیقیا و مردُمِ شَرَقِ یَگجای شُد و از دریای اُردُن تیر شُدِه دَ دَرِه یَزَرعیل خیمه زد. ^{۳۴} دَ امزُو غیتِ رُوحِ خُداوند دَ بِلِه جدعون قرار گرفت و اُو شیپُور ره دَ صَدا اُورده مردُمِ اَبیعِزِر ره کُوی کد تا دَ پُشتِ اَزُو ایسته شُنِه.

^{۳۵} اُو قاصِدا ره دَ تمامِ سرزمینِ مَنَسی رَی کده اونا ره ام کُوی کد تا دَ پُشتِ اَزُو ایسته شُنِه. اُو امچنان قاصِدا ره دَ پیشِ طایفه های اَشیر، زَبولُون و نَفتالی رَی کد و اونا ام دَ دَمِ راهِ شی اَمَد.

^{۳۶} اوخته جدعون دَ خُدا کُفت: ”اگه اِسرائیل ره دَ وَسِیلِه دِسْتِ ازمه نجات میدی، اُمُو رَقم که کُفتی، امی خاهش مَرِه قَبُول کُو؛ ^{۳۷} اینه، ما پوستِ پَشْمی ره دَ خرموجوی میلُم، اگه شبنم تنها دَ بِلِه پوست بُود و زمی پگِ شی خُشک بُود، اوخته ما میدنُم که اِسرائیل ره دَ وَسِیلِه دِسْتِ ازمه نجات میدی، اُمُو رَقم که کُفتی.“ ^{۳۸} و اُمُو رَقم شُد. وختی جدعون صَباح‌گاه باله شُد و پوست ره خُشپه کد، از خُشپه کده پوست یگ کاسه پُر از اُو شبنم شُد. ^{۳۹} اوخته جدعون بَسْمِ دَ خُدا کُفت: ”قار تُو دَ بِلِه مه باله نیه، بیل که یگ دَفِعِه دیگه ام توره بُگیم. اُطفاً دَز مه اِجازه بدی که یگ دَفِعِه دیگه ام قد پوستِ پَشْمی آزمایش کُنم. اِیْمَدَفِعِه بیل که تنها پوست خُشک بَشه و دَ تمامِ زمی شبنم بِشینه.“ ^{۴۰} خُدا دَ امزُو شاو اُمُو رَقم کد: تنها پوستِ پَشْمی خُشک بُود و دَ تمامِ زمی شبنم شِسْتُد.

جدعون مِدیانیا ره شِکست میدیه

۷ پس یُروب۔ بَعْل یعنی جدعون قد تمام لشکری که قد

شی بُود صَبَاح‌گاهِ باله شُد و حَرکت کده دَ نَزْدِیکِ چِشمِه
 حَرود خَیمه زَد؛ و خَیمه‌گاهِ مِدیانیا دَ شَمالِ اَزوا دَ نَزْدِیکِ
 کوهِ مَورِح دَ دَرّه بُود. ^۲ خُداوند دَ جَدعون کُفت: ”مَرَدایِ که
 قَد تُو اَسْتِه، اَز حدِ کَلو یِه، ما مِدیانیا ره دَ دِستِ اَزوا تَسْلِیمِ
 نَمونُم؛ نَشْنِه که بَنی اِسْرائیلِ خُود ره دَ بِلِه مه کتِه کتِه کده
 بَگیه که زورِ خُودون مو، مو ره نِجات دَد. ^۳ پَس آلی ای ره
 اِعلان کُو و دَ گُوشِ قَوم رَسَنده بَگی: ’هر کسی که ترس
 خورده و وَحْشَت کده، مِیْتَنِه اَز کوهِ جِلعاد پَس بوره.“
 اوخته بَیست و دُو هزار نَفرِ قَوم پَس رَفت و دِه هزار نَفرِ باقی
 مَند.

^۴ و خُداوند بَسم دَ جَدعون کُفت: ”مَرَدایِ قَوم هَنوز ام کَلو یِه؛
 اُونَا ره دَ لِبِ آو بَیر و ما اُونَا ره دَ اُونجی بَلدِه تُو آزمايش
 مَونُم. هر کسی ره که کُفْتُم اِینمی قَد تُو بوره، اُو باید قَد تُو
 بوره و هر کسی ره که کُفْتُم اِینمی قَد تُو نَرَوِه، اُو باید قَد تُو
 نَرَوِه.“ ^۵ پَس جَدعون مَرَدایِ قَوم ره دَ لِبِ آو اُورِد و خُداوند
 دَزُو کُفت: ”کَسایِ که آو ره قَد زِیون خُو وُچی مَونه، رَقمی
 که سَگ چَل مِیزَنِه، اُونَا ره یَگ طرفِ جِدا کُو، و کَسایِ که دَ
 بِلِه زانوی خُو شِشْتِه قَد قَفِ اَلِغِه خُو آو وُچی مَونه، اُونَا ره
 یَگ طرف.“ ^۶ اوخته تِعدادِ کَسایِ که دِستِ خُو ره دَ دانِ خُو
 بُرده آو وُچی کد سِه صد نَفر بُود؛ لِیکِن باقی مَرَدایِ قَوم پَگ
 شی قَد زانوی خُو خَم شُدِه آو وُچی کد. ^۷ اوخته خُداوند دَ
 جَدعون کُفت: ”ما قَد اَمزی سِه صد نَفر که قَد قَفِ اَلِغِه خُو
 آو وُچی کد، شَمو ره نِجات مِیدِیم و مِدیانیا ره دَ دِستِ تُو
 تَسْلِیم مَونُم. مَرَدایِ دِیگِه ره بیلِ که پَس دَ مُلکِ -و- جَایِ خُو
 بوره.“ ^۸ پَس اَمو سِه صد نَفر خُوراکِه و شِپُورا ره اَز دِستِ

ازوا گرفت. اوخته جدعون باقی اسرائیلیا ره هر کدم ازوا ره پس د خیمه شی ری کد، لیکن امو سه صد نفر ره نگاه کد. خیمه‌گاهِ مدیانا تیلون ازوا د منه دره بود.

^۹ دمزو شاو خداوند د جدعون گفت: ”باله شو و د بله خیمه‌گاهِ مدیانا حمله کو، چون ما اونا ره د دست ازتو تسلیم کدیم.^{۱۰} لیکن اگه از حمله کدو ترس موخوری، قد خدمتگار خو فوره د خیمه‌گاهِ ازوا بورو^{۱۱} و گوش بگیر که اونا چیزخیل موگه. اوخته دست تو قوی موشه و د بله خیمه‌گاهِ ازوا حمله مونی.“ پس او و خدمتگار شی فوره د نزدیک مردای مسلح که د خیمه‌گاهِ مدیانا بود تاه شد.

^{۱۲} مدیانا، عمالیقیا و پگ مردم شرق رقم ملخ وری غدر کلو د دره جم شد و اشرای ازوا رقم ریگ دریا آلی بے حساب و کلو بود.^{۱۳} وختی جدعون د اونجی رسید، آواز یگ نفر ره شنید که خاو خوره د رفیق خو نقل کده موگفت: ”اینه، ما یگ خاو دیدیم، ما دیدم که یگ نان یکی جوی د مینکل خیمه‌گاهِ مدیانا لول خورده تا آمد و د یگ خیمه خورد و خیمه ره اطور زد که أفند؛ و خیمه سرنگون شده چپه شد.“^{۱۴} رفیق شی د جواب ازو گفت: ”ای دیگه چیز نییه بغیر از شمشیر جدعون باچه یوآش قومندان اسرائیلیا، چون خدا مدیانا و پگ خیمه‌گاه ره د دست ازو تسلیم کده.“

^{۱۵} وختیکه جدعون نقل خاو و تعبیر شی ره شنید، او خدا ره سجده کد و پس د خیمه‌گاهِ اسرائیل آمده گفت: ”باله شنید، چون خداوند خیمه‌گاهِ مدیانا ره د دست ازشمو تسلیم کده.“^{۱۶} اوخته سه صد نفر ره د سه دسته تقسیم کد و د

دِسْتِ هِر كُدَمِ ازوا شِیپُورا و كُوزه های خالی ره دَد و مَشعل
 ها ره دَ كُوزه ها ایشْت ^{۱۷} و دَزوا كُفت: ”وختیکه ما دَ نَزدیکِ
 خیمه‌گاهِ دُشمو رسیدُم، سُون ازمه تُوخ كده رقمِ ازمه رفتار
 كَنید، یعنی هر كار كه ما كَدَم، شُمو ام اُمُو كار ره كَنید.
^{۱۸} غَیتیکه ما و پگِ كَسای كه قد مه اَسْتِه، شِیپُورا ره دَ صَدَا
 اُوردی، اوخته شُمو ام از هر طرفِ خیمه‌گاهِ شِیپُورا ره دَ
 صَدَا بَیرید و چِیغ زده بَگَید: ’بَلدِه خُداوند و بَلدِه جدعون!’“

^{۱۹} پس جدعون و صد نفری كه قد شی بود دَ شُرُوعِ پَیره نِیمِ
 شاو دَ بَغَلِ خیمه‌گاهِ رَسید، دَ غَیتیکه پَیره‌دارای نو اَمَد؛ اوخته
 اُونا شِیپُورا ره دَ صَدَا اُورد و كُوزه های ره كه دَ دِستای ازوا
 بُود، میده كد. ^{۲۰} پس هر سه دِسته شِیپُورا ره دَ صَدَا اُورد و
 كُوزه ها ره میده كد؛ اُونا مَشعل ها ره دَ دِستای چَپ خُو
 گِرِفْتَد و شِیپُورا ره دَ دِستای راست خُو تا دَ صَدَا بَیره و چِیغ
 زده مُوَكُفْت: ”شَمشیر بَزید بَلدِه خُداوند و بَلدِه جدعون!“
^{۲۱} اُونا هر كُدَم شی دَ جای خُو دَ چار طرفِ خیمه‌گاهِ ایسته
 شُد و تمامِ لَشكِرِ مِدیانیا هر سُو مُودَوید و چِیغ زده دُوتا
 مُوكد.

^{۲۲} وختیکه اُمُو سِه صد نفر شِیپُورا ره دَ صَدَا اُورد، خُداوند
 شَمشیرِ هر نفرِ دُشمو ره دَ صِدِ هَمَدِست شی دَ كار بُرد و دَ
 صِدِ تمامِ لَشكِرِ ازوا تا بَیت-شَطِه سُون صِریره و تا
 سرحدِ اَبِل-مِحواله كه دَ نَزدیکِ طَبَات اَسْتِه، دُوتا كد.
^{۲۳} اوخته مَرَدایِ اِسْرَائیل از نَفْتالی، اَشیر و پگِ مَنَسی كُوی
 شُد و اُونا مِدیانیا ره دُمبال كد. ^{۲۴} دَمَزُو غَیتِ جدعون قاصِدا
 ره دَ پگِ كوهستونِ اِفرایمِ رَیی كد و كُفت: ”بَلدِه جنگِ قد

مِديانیا تاه ببيد و راه ره د آوهای دریای اُردُن تا بَیت۔ باره بگیریډ۔“ پس تمام مَرَدای اِفرایم جم شُدِه راه اِزوا ره د آوهای دریای اُردُن تا بَیت۔ باره گَرفت. ^{۲۵} و اونا مِديانیا ره دُمبال کده دُو سرکرده های مِديانیا ره که عَرَب و زَب نام دَشت، دِستگیر کد؛ اوخته اونا عَرَب ره د قاده عَرَب و زَب ره د چرخُشت اِنگور زَب کُشت و سر عَرَب و سر زَب ره از اُو طرف دریای اُردُن د پیشِ جدعون اُورد.

کُشتون زَب و صلَمونع

۸^۱ اوخته مَرَدای اِفرایم د جدعون گُفت: ”ای چی کار بُود که تُو قد ازمو کدی؟ چرا د غَیت که د جنگِ مِديانیا رفتی مو ره کُوی نکدی؟“ اونا قد ازو سخت جنجال کد. ^۲ لیکن اُو دزوا گُفت: ”آلی ما چی کار کدیم که قد کار ازشمو برابر بَشه؟ آیا خوشه های باقی منده اِنگور ره که طایفه اِفرایم چینه از تمامِ حاصلِ اِنگورِ خانوارِ اَبیعَزِر کده کلوتر نیسته؟ ^۳ خُدا دُو سرکرده مِديانیا، یعنی عَرَب و زَب ره د دِست ازشمو تسلیم کد. ما چیز کار تِنستیم که قد کار ازشمو برابر بَشه؟“ وختیکه جدعون امی توره ره گُفت، قار اِزوا تاه شِشت.

۴^۴ اوخته جدعون د پیشِ دریای اُردُن اَمَد و از دریا تیر شُد، اُو و سه صد نفری که قد شی قتی بُود. اونا باوجود که منده بُود، هنوز ام دُشمو ره دُمبال مَوکد. ^۵ پس اُو د مردُم سَکوت گُفت: ”از خیر خُو چند دانه نان بلده نفرای مه بَدید، چُون اونا غَدَر منده یه و ما از دُمبالِ زَب و صلَمونع، پادشایون

مِديان مورم. ^۶ لیکن کتله کلونای سکوت گفت: ”آیا دستای زیح و صلمونع بسته شده و اونا د دست ازتو یه که مو د لشکر تو نان بدی؟“ ^۷ جدعون گفت: ”خیر بشه، وختیکه خداوند زیح و صلمونع ره د دست مه تسلیم کد، اوخته ما گوشت شمو ره قد خار بیابو و تال خاردار پاره مونم.“
^۸ ازونجی او د فنوئیل بر شد و ازوا ام عین خاهش ره کد، لیکن مردم فنوئیل ام رقم مردم سکوت او ره جواب دد.
^۹ اوخته او د مردم فنوئیل گفت: ”وختیکه ما صحیح-و-سلامت پس بییم، امی برج ره بیرو مونم.“

^{۱۰} د امزی غیت زیح و صلمونع قد لشکر خو که تقریباً پوزده هزار نفر موشد د قرقور بود؛ اینمیا تمام کسای بود که از لشکر مردم شرق باقی مند، چون یگ صد و بیست هزار مرد جنگی ازوا کشته شد. ^{۱۱} پس جدعون از راه کوچی ها طرف نوبح و یگبهاه باله رفت و لشکر ازوا ره شکست دد، چون لشکر ازوا بے خبر بود. ^{۱۲} زیح و صلمونع دوتا کد، لیکن او اونا ره د مبال کده امو دو پادشاه مِديان یعنی زیح و صلمونع ره دستگیر کد و تمام لشکر ازوا وحشت زده شد.

^{۱۳} وختی جدعون باچه یوآش از راه کوتل حارس از جنگ پس آمد، ^{۱۴} او یگ جوان ره که از مردم سکوت بود گرفته از شی تحقیق کد و او نام های کتله کلونا و ریش سفیدای سکوت ره که هفتاد و هفت نفر بود، بلده شی نوشته کد.
^{۱۵} اوخته او پیش مردم سکوت آمده گفت: ”اینه، زیح و صلمونع که شمو د باره ازیا مره طعنه دده گفتید، آیا دستای زیح و صلمونع بسته شده و اونا د دست ازتو یه که

مو دَ لَشَكْرِ مَنده-و-زِلَّه تُو نان بَدِي؟“^{۱۶} پس اُو ريش
سفيدای شار ره گِرِفَتار کد و تالِ خاردار و خارِ بيابو ره
گِرِفَتِه مَرْدُمِ سُکوت ره اَدَب دَد. ^{۱۷} اُو امچنان بُرَجِ فِنُوئيل ره
بيرو کد و مَرْدای شار ره کُشت.

^{۱۸} اوخته دَ زِيح و صَلْمونَع گُفت: ”مَرْدُمای ره که دَ تابور
کُشتيد، چي رقم بُود؟“ اونا دَ جواب شي گُفت: ”اونا رقمِ ازتو
اَلِي بُود، هر کُدَمِ ازوا رقمِ شاهزاده ها معلوم موشد.“
^{۱۹} جدعون گُفت: ”اونا برارون مه و باچه گونِ آبه مه بُود؛ دَ
خُدای زنده قَسَم اگه اونا ره زنده نگاه موكديد، شَمو ره
نَموكُشْتُم.“^{۲۰} و دَ يتر باچه اولباري خو گُفت: ”باله شو و اونا
ره بُكش.“ ليکن امو باچه ازي که ترس خوردد شمشير خو
ره نَكشيد، چُون اُو هنوز ريزه بُود. ^{۲۱} پس زِيح و صَلْمونَع
گُفت: ”خود تُو باله شو و مو ره بُكش، چُون قَدْرَتِ مَرْد، دَ
مَرْدانگي شي اَسْتِه.“ پس جدعون باله شُدِه زِيح و صَلْمونَع ره
کُشت و گردوبندای ره که دَ گردونِ اُشْتُرَايِ ازوا بُود گِرِفَت.

ايفودِ جدعون

^{۲۲} اوخته مَرْدُمِ اِسْرَائِيلِ دَ جدعون گُفت: ”تُو دَ بِلِه مو
حُکمراني کُو، و بعد از تُو باچه تُو و نوسِه تُو ام حُکمراني
کنه، چراکه تُو مو ره از دِسْتِ مِديانیا نجات دَدِي.“^{۲۳} ليکن
جدعون دَزوا گُفت: ”ما دَ بِلِه شَمو حُکمراني نَمونُم و باچه مه
ام دَ بِلِه شَمو حُکمراني نَمونه؛ خُداوند دَ بِلِه شَمو حُکمراني
مُونه.“^{۲۴} و جدعون اِدامه دَدِه دَزوا گُفت: ”ما يگِ خاهش از
شَمو دَرُم، هر کُدَمِ شَمو گوشواره های وُلجِه گِرِفَتِه خو ره

دَزمه بَدید. “چُون دُشمنای ازوا اِسماعیلیا بُود و پگ شی
گوشواره های طِلائی دَشت.

^{۲۵} اونا دَ جواب شی گُفت: “مو خوش-خوشو میدی.” پس
اونا یگ چَپَن ره اوار کد و هر کُدم ازوا گوشواره های وُلجه
گِرِفْتِه خُو ره دَ بِلِه ازو اَندخت. ^{۲۶} وَزَن گوشواره های طِلائی
که جدعون ازوا طلب کُدد، یگ هزار و هفت صد مِثقال طِلا
بُود، بَغیر از گردوبندا، طُوق ها و کالاهای اَرغوانی که
پادشایو مُپوشید و بَغیر از گردوبندای که دَ گردون اُشترای
ازوا بُود. ^{۲۷} جدعون اُمُو طِلا ره یگ ایفود جور کد و اُو ره دَ
شار خُو عُفره اِشت؛ و تمام بَنی اِسرائیل اُو ره پَرستش کده
قد ازو خود ره فاحِشه جور کد و اُو بَلدِه جدعون و خانوار
شی یگ دام جور شُد.

فَوْتِ جَدَعُون

^{۲۸} پس مِدیانیا تابع بَنی اِسرائیل شُد و دیگه سر خُو ره باله
نکد؛ و سرزمین ازوا دَ روزای زندگی جدعون بَلدِه چِل سال
آرام بُود. ^{۲۹} اوخته یروُب-بعل باچه یوآش پس رفت و دَ خانه
خُو زندگی کد. ^{۳۰} جدعون هفتاد باچه دَشت که از پُشت خود
شی بُود، چُون اُو خاتونوی غدر دَشت. ^{۳۱} کَنیز ازو که دَ
شکیم بُود ام بَلدِه شی یگ باچه زبید و اُو ره اَبیمَلک نام کد.
^{۳۲} جدعون باچه یوآش پیر و سالخورده شُد که فَوْت کد و دَ
قبر اَتِه خُو یوآش دَ عُفره اَبیعزریا دَفن شُد.

^{۳۳} امی که جدعون فَوْت کد، بَنی اِسرائیل بسم گشت و
خودون ره قد پَرستش بعل فاحِشه جور کد و بعل-بریت ره

خُدای خُو جور کد. ^{۲۴} بنی اسرائیل خُداوند، خُدای خُو ره که اونا ره از دِستِ پگِ دُشمنای ازوا از هر طرف نجات دده بود، از یاد خُو بُرد؛ ^{۲۵} و دَ حَقِ خانوارِ یروُب-بعل یعنی جدعون دَ عَوْضِ تمامِ نیکی که دَ حَقِ بنی اسرائیل کد، هیچ خُوبی نکد.

اَبِیْمَلِک

۹ اَبِیْمَلِک باچه یروُب-بعل دَ شِکیم پیشِ ماماگون خُو رفت و دزوا و پگِ خانوارای اولادِ بابِه آبه خُو گُفت: ^۲ "دَ گوشِ تمامِ مردُمِ شِکیم رَسَنده بگید، 'کدُم شی بلده شمو خُویتَر آسته: ای که هفتاد نفر یعنی پگِ باچهگونِ یروُب-بعل دَ بله شمو حُکمرانی کنه یا که فقط یگِ نفر حاکِمِ شمو بَشه؟" و دَ یاد شمو بَشه که ما استغو و گوشت شمو آستم."

^۳ پس ماماگون شی پگِ امزی تورا ره از طرفِ ازو دَ گوشِ تمامِ مردُمِ شِکیم رَسَنده؛ و دِلِ ازوا شد که از اَبِیْمَلِک پیروی کنه، چون اونا گُفت: "أو برار مو آسته." ^۴ اونا هفتاد مِثقال نُقره از بُتخانه بعل-بریت بلده ازو دد و اَبِیْمَلِک قد امزو نُقره مردای ایله گشت و بے بندوبار ره کرا کد و اونا قد ازو یگجای شد. ^۵ بعد ازو دَ خانه آته خُو دَ عُفره رفت و برارون خُو، یعنی باچهگونِ یروُب-بعل ره که هفتاد نفر بود دَ بله یگِ سنگ کُشت؛ لیکن یوتام باچه ریزه یروُب-بعل زنده مند، چون او خود ره تاشه کدد. ^۶ اوخته پگِ مردُمِ شِکیم و بیت-ملو جم شده رفت و اَبِیْمَلِک ره دَ پالوی درختِ بلُوطی که رقمِ ستون دَ شِکیم بود، پادشاه جور کد.

٧ وختیکه د یوتام خبر دده شد، او رفته د قیلی کوه جریم ایسته شد و آواز خو ره بلند کده چیغ زد و دزوا گُفت: ”آی مردم شکیم توره مره بشنوید تا خدا توره شمو ره بشنوه!

٨ یگ روز برختا رفت تا بلده خو یگ پادشاه تعیین کنه. اونا د برخت زیتون گُفت: ’د بله مو حکمرانی کو.‘ ٩ برخت زیتون دزوا گُفت: ’آیا روغون خو ره که قد ازو خدا و انسان احترام موشه ایله کنم و رفته د بله برخت حکمرانی کنم؟‘ ١٠ اوخته برختا د برخت انجیر گُفت: ’تو بیه و د بله مو حکمرانی کو.‘ ١١ لیکن برخت انجیر دزوا گُفت: ’آیا شیرینی و میوه خوب خو ره ایله کنم و رفته د بله برخت حکمرانی کنم؟‘ ١٢ بعد ازو برختا د تاک انگور گُفت: ’تو بیه و د بله مو حکمرانی کو.‘ ١٣ لیکن تاک انگور دزوا گُفت: ’آیا شیر خو ره که خدا و انسان ره خوش مونه ایله کنم و رفته د بله برخت حکمرانی کنم؟‘ ١٤ د آخر پگ برختا د بوته خار گُفت: ’تو بیه و د بله مو حکمرانی کو.‘ ١٥ و بوته خار د برختا گُفت: ’اگه شمو واقعا مره پادشاه خو تعیین مونیډ، بیید و د سایه مه پناه بگیریډ؛ اگه نه، آتس از خار های مه بر شنه و برختای سرو لبنان ره بسوزنه!‘

١٦ آیا شمو د راستی و صداقت رفتار کدید د باره ازی که ابیملک ره پادشاه جور کدید؟ آیا شمو د حق یروب-بعل و خانوارا شی نیکی کدید و د حق ازو کاری ره کدید که سزاوار رفتار شی بود؟ ١٧ شمو میدنید که آته مه بخاطر از شمو جنگ کد و جان خو ره د خطر اندخته شمو ره از دست میدانیا نجات دد؛ ١٨ لیکن شمو امروز د ضد خانوار آته

مه باله شُده باچه گون شی ره که هفتاد نفر بُود دَ بِلَه یگ
 سنگ کُشتید و اَبِیْمَلِک ره که باچه کِنِیزِ اَزُو اَسْتَه دَ بِلَه مَرْدُمِ
 شِکِیم پادشاه جور کدید، چراکه اُو قَوْمایِ شُمُو اَسْتَه. ^{۱۹} پس
 اگه اِمروز دَ راستی و صداقت قد یُرُوب-بَعْل و خانوار شی
 رفتار کدید، شُمُو از اَبِیْمَلِک خوش بَشید و اُو از شُمُو خوش
 بَشه؛ ^{۲۰} لیکن اگه نکدید، آتِش از اَبِیْمَلِک بُر شُده مَرْدُمِ شِکِیم
 و بَیت-مَلُو ره قُورت کُنه و آتِش از مَرْدُمِ شِکِیم و بَیت-مَلُو
 بُر شُده اَبِیْمَلِک ره قُورت کُنه.

^{۲۱} اوخته یوتام دُوتا کده دَ بئیر رفت و از ترسِ برار خُو
 اَبِیْمَلِک دَ اَمونجی مَند.

^{۲۲} اَبِیْمَلِک مُدَتِ سِه سال دَ بِلَه اِسْرَائیل حُکمرانی کد. ^{۲۳} اوخته
 خُدا روحِ بے اِتفاقی ره دَ بَینِ اَبِیْمَلِک و مَرْدُمِ شِکِیم قرار دَد؛
 و مَرْدُمِ شِکِیم دَ اَبِیْمَلِک خِیانت کد. ^{۲۴} ای کار شُد تا اِنْتِقامِ
 ظُلْمی که دَ بِلَه هفتاد باچه یُرُوب-بَعْل شُد دَ گِرِفْتَه شُنه و
 خُونِ اَزُوا از برارِ اَزُوا اَبِیْمَلِک که اُونَا ره کُشتد و از مَرْدُمِ
 شِکِیم که دِستِ اَزُو ره بَلدِه کُشتونِ بَرارون شی قَوی کد،
 بازخاست شُنه. ^{۲۵} پس مَرْدُمِ شِکِیم دَ قِیلی کوه ها دَ خِلافِ
 اَبِیْمَلِک کَمینِ گِرِفت و هر کس که از پیشِ اَزُوا امزُو راه تیر
 مَوشد، اُونَا اُو ره لُج مَوکد؛ و ای خبر دَ اَبِیْمَلِک رَسَنده شُد.

^{۲۶} دَ امزُو غَیتِ گَعلِ باچه عابِدِ قد قَوْمایِ خُو کوچ کده دَ
 شِکِیم اَمَد و مَرْدُمِ شِکِیم دَ بِلَه اَزُوا اِعتبار کد. ^{۲۷} اُونَا بُر شُده
 دَ بِلَه زَمینا رفت و انگُورا ره چِنده شِیره شی ره بُر کد و
 جشنِ گِرِفت. بعد اَزُو دَ خانِه خُدايِ خُو داخِل شُد و خورده
 و وُچی کده اَبِیْمَلِک ره نالْت کد. ^{۲۸} و گَعلِ باچه عابِدِ گُفت:

”أَبِيْمَلِكِ كِيْ اَسْتَه؟ اَيَا اُوْ اَوْلَادِه اَصْلِيْ شِكِيْم اَسْتَه كه مو خِدْمَتِ اَزُو ره كني؟ نه، اُو باچه يَرُوْب-بَعْل اَسْتَه و زَبُوْل معاونِ اَزُو. پس مَرْدَايِ حَمُوْر اَتَه شِكِيْم ره خِدْمَت كُنِيْد. مو چِرا اَبِيْمَلِكِ ره خِدْمَت كني؟^{٢٩} كَشِكِه اِيْ قَوْمِ دَ زِيْرِ دِسْتِ اَزْمَه مُوْبُوْد تا كارِ اَبِيْمَلِكِ ره يَكْسَرَه مُوَكْدُم. اَرْمَي، دَ اَبِيْمَلِكِ مُوَكْفُتُم: ’لشكر خُو ره كَلُو كُو و بُرُو بِيَه.“

^{٣٠} وختِيكه زَبُوْل حَاكِمِ شَار، تُوْرَه گَعْلِ باچه عَابِدِ ره شَنِيد غَدْر قَارِ شِيْ بِالَه اَمَد. ^{٣١} اُو قَاَصِيْدَا ره تَاَشِكِيْ دَ پِيْشِ اَبِيْمَلِكِ رِيْ كَدَه گُفْت: ”اِيْنَه، گَعْلِ باچه عَابِدِ قَد قَوْمَايِ خُو دَ شِكِيْم اَمَدَه و اُوْنَا شَارِ ره دَ خِلَافِ تُوْ دَ شُوْرَشِ مِيْرَه. ^{٣٢} پَس دَ غَيْتِ شَاوِ تُوْ و نَفْرَايِ كه قَد تُوْ اَسْتَه، بِالَه شُدَه بِيِيْدِ و دَ بِيَابُو كَمِيْنِ بَغِيْرِيْد. ^{٣٣} و صَبَاح_گَاهِ دَ وَخْتِ اَفْتُوْ بُرُ شُدُوْ دَ بَلَه شَارِ حَمَلَه كُنِيْد؛ وختِيكه گَعْلِ و نَفْرَايِ شِيْ بُرُ شُدَه دَ خِلَافِ تُوْ اَمَد، هَر چِيْزِيْ كه از دِسْتِ تُوْ مِيِيَه دَ حَقِ اَزُو اَنجَامِ بَدِي.“

^{٣٤} پَس اَبِيْمَلِكِ و پَگِ كَسَايِ كه قَد اَزُو بُوْد، دَ غَيْتِ شَاوِ بِالَه شُدِ و دَ چَارِ دِسْتَه تَقْسِيْمِ شُدَه دَ پِيْشِ رُوِيْ شِكِيْمِ كَمِيْنِ گَرِفْت. ^{٣٥} وختِيكه گَعْلِ باچه عَابِدِ بُرُو اَمَدَه دَ دَاْنِ دَرِگِه شَارِ اِيْسْتَه شُد، اَبِيْمَلِكِ و نَفْرَايِ كه قَد اَزُو بُوْد از كَمِيْن_گَاهِ بِالَه شُد. ^{٣٦} غَيْتِيكه گَعْلِ اُوْنَا ره دِيْد، اُو دَ زَبُوْلِ گُفْت: ”اَوْنَه، مَرْدُمِ از بَلَه كُوِه هَا تَاهِ مِيِيَه.“ زَبُوْلِ دَزِ شِيْ گُفْت: ”سَايَه كُوِه هَا دَ نَظَرِ تُوْ مِثْلِ مَرْدُمِ مَعْلُوْمِ مُوْشَه.“ ^{٣٧} گَعْلِ بَسْمِ گَپِ زَدَه گُفْت: ”اَوْنَه، مَرْدُمِ از بَلَنْدِيْ هَايِ زَمِيْ تَاهِ مِيِيَه و يَگِ جِمِ دِيْگِه اَمِ از رَاهِ بَلُوْطِ پَالْگَرَا دَ حَرَكْتِ اَسْتَه.“ ^{٣٨} اَوخْتَه زَبُوْلِ دَزُوْ گُفْت: ”آلِيْ كُجَا اَسْتَه تُوْرَايِ تُوْ كه گُفْتِي، ’اَبِيْمَلِكِ كِيْ اَسْتَه كه

خِدمتِ اَزو ره کنى؟ آيا اميا امو مردُم نِیسته که تُو خار۔ و۔
حَقير حساب کدى؟ پس آلى بورو و قد ازوا جنگ کُو.“

^{۳۹} اوخته گَعَلِ مردُمِ شِکيم ره رهبرى کد و قد اَبِیْمَلِکِ جنگ
کد. ^{۴۰} لِيکِنِ اَبِیْمَلِکِ اُو ره رُفند و اُو از پيش شى دوتا کد و
غدر نفر زخمى۔ و۔ کُشته شُدِه تا دانِ درگِه شارِ دَ هر سُو
أفتد. ^{۴۱} پس اَبِیْمَلِکِ دَ اَرومه مند؛ و گَعَلِ و قوماى شى ره
زَبول از شِکيم هى کد تا دَ اُونجى زندگى نکنه.

^{۴۲} صَباحِ امزو روز مردُمِ شِکيم دَ صحرا رفت و اَبِیْمَلِکِ ازى
توره خبر شُد. ^{۴۳} پس اُو نفرای خُو ره گِرِفت و اونا ره دَ سه
دِسته تقسيم کده دَ صحرا دَ کَمين شِشت. وختى اَبِیْمَلِکِ تُوخ
کد و ديد که ديگه مردُمِ ام از شار بُر شُدِه ميبه، اُو دَ بِلِه ازوا
حمله کد و اونا ره زد. ^{۴۴} و اَبِیْمَلِکِ قد دِسته که قد ازو بُود
پيش روى کده دَ دانِ درگِه شار ايسته شُد. دَ عَيْنِ حالِ دُو
دِسته ديگه دَ بِلِه کسای که دَ صحرا بُود هُجوم بُرد و اونا ره
زد. ^{۴۵} اَبِیْمَلِکِ تمامِ روز قد مردُمِ شار جنگ کده شار ره
گِرِفت و مردُمى ره که دَ مَنه شى بُود، کُشت؛ و شار ره دَ
خاک اوار کده دَ بِلِه شى نَمکِ پاش دد.

^{۴۶} وختى پگِ مردُمِ بُرجِ شِکيم اى توره ره شِنيد، اونا دَ قلعه
بُتخانه ايل۔ بريت داخل شُد. ^{۴۷} و دَ اَبِیْمَلِکِ خبر دده شُد که
پگِ مردُمِ بُرجِ شِکيم دَ يگِ جاي جَم شُدِه. ^{۴۸} اوخته اَبِیْمَلِکِ و
پگِ کسای که قد ازو بُود دَ کوهِ صَلْمون بُر شُد و اَبِیْمَلِکِ
يگِ تَوَر ره دَ دِستِ خُو گِرِفته شاخچه هاى بَرخت ره زد و
اونا ره باله کده دَ شانِه خُو ايشت. بعد ازو دَ کسای که قد
ازو بُود، گُفت: ”شَمو ديديد که ما چيز کار کدُم، عَجَلِه کنيد،

شمو ام امو کار ره کنید که ما کدم! ^{۴۹} پس تمام نفرا، هر کدم شی بلده خو شاخچه زد و از پشت ابیمک ری شد و اونا ره د چارطرف قلعه چیند و قلعه ره د سر ازوا د آتش سوختند. پس تمام مردم بُرج شکیم که تقریباً یگ هزار مرد و خاتو بود، ام مرد.

^{۵۰} اوخته ابیمک د شار تبص رفت و د خلاف شی خیمه زده او ره گرفت. ^{۵۱} لیکن د منه شار یگ بُرج مستحکم بود و پگ مردا و خاتونو و تمام رهبرای شار د اونجی دوتا کد و درگه ها ره د بله خو بسته کده د بله بام بُرج بر شد. ^{۵۲} اوخته ابیمک د پیش بُرج آمد و قد ازوا جنگ کد و د درگه بُرج نزدیک شد تا بُرج ره قد آتش بسوزنه؛ ^{۵۳} لیکن یگ خاتو سنگ بلنه دستاس ره گرفته د سر ابیمک اندخت و کاسه سر ازو ره میده کد.

^{۵۴} ابیمک دستی مرد جوانی ره که سلاح-بردار شی بود، کوی کد و دزو گفت: ”شمشیر خو ره کشیده مره بکش تا مردم د باره مه نگیه که، ’یگ خاتو او ره کشت.“ پس خدمتگار شی شمشیر ره د گوره ازو چقی کد و او مرد. ^{۵۵} وختی مردای اسرائیل دید که ابیمک مرده، اونا هر کدم شی د خانه خو رفت. ^{۵۶} د امزی رقم خدا ابیمک ره بخاطر شرارت شی که د حق آته خو د وسیله کشتون هفتاد برار خو کدد، جزا دد. ^{۵۷} خدا امچنان تمام شرارت مردم شکیم ره د سر ازوا آورد و اونا د نالت یوتام باچه یروب-بعل گرفتار شد.

۱۰ بعد از ابیمَلک، تولع باچه فُوَه نوسه دودو، یگ نفر از طایفه یساکار باله شد تا اسرائیل ره نجات بدیه. او د شامیر د کوهستون افرایم زندگی موکد. ^۲ او بنی اسرائیل ره مدت بیست و سه سال رهبری کد. بعد ازو فوت کد و د شامیر دفن شد.

قاضی یائیر

^۳ بعد ازو یائیر جلعادی باله شد و بنی اسرائیل ره بلده بیست و دو سال رهبری کد. ^۴ او سی باچه دشت که د بله سی الاغ سوار موشد و اونا سی شار دشت که د سرزمین جلعاد بود و تا امروز د نام حووت- یائیر یاد موشه. ^۵ یائیر فوت کد و د قامون دفن شد.

ظلم عمونیا د بله اسرائیل

^۶ بنی اسرائیل بسم چیزای ره که د نظر خداوند زشت بود، انجام دد؛ اونا بت های بعل، عشتاروت، خدایون آرام، خدایون صیدون، خدایون موآب، خدایون عمونیا و خدایون فلسطینیا ره عبادت کد. د امزی رقم اونا خداوند ره ایله کد و او ره عبادت نکد؛ ^۷ و آتش غضب خداوند د خلاف بنی اسرائیل در گرفت و او اونا ره سودا کده د دست فلسطینیا و عمونیا دد. ^۸ و اونا امزو سال د بله بنی اسرائیل ظلم و ستم ره شروع کد و بلده هژده سال د بله پگ بنی اسرائیل که د او طرف دریای اردن د سرزمین اموریا د جلعاد زندگی موکد

ظلم كد. ۹ عمونیا ام از دریای اُردُن تیر شد تا قد خانوار های
یهُودا و بنیامین و افرایم جنگ کنه؛ خلاصه، اسرائیل د
تنگی-و-پیشانی سخت گرفتار بود. ۱۰ د امزو غیت بنی
اسرائیل د پیش خداوند ناله-و-فریاد كده گفت: ”مو د ضد
تو گناه كدے، چراكه مو خدای خو ره ایله كده بت های بعل
ره عبادت كدے.“ ۱۱ اوخته خداوند د بنی اسرائیل گفت: ”آیا
ما شمو ره از دست مصریا، اموریا، عمونیا و فلسطینیا
نجات نددم؟“ ۱۲ امچنان وختیکه صیدونیا، عمالیقیا و معونیا د
بله شمو ظلم كد و شمو د پیش مه ناله-و-فریاد كدید، ما
شمو ره از دست ازوا نجات ددم. ۱۳ لیکن شمو مره ایله كده
خدایون بیگنه ره عبادت كدید، پس دیگه شمو ره نجات
نمیدیم. ۱۴ بورید و د پیش خدایونی كه انتخاب كدید، ناله-و-
فریاد كنید تا اونا شمو ره از تنگی-و-پیشانی شمو خلاص
كنه.“ ۱۵ لیکن بنی اسرائیل د خداوند گفت: ”مو گناه كدے.
هر چیزی كه د نظر تو خوب معلوم موشه قد ازمو امو رقم
رفتار كو، ولے از روی لطف خو امروز مو ره نجات بدی.“
۱۶ پس اونا خدایون بیگنه ره از مینكل خو دور كد و خداوند
ره عبادت كد؛ و دل خداوند د رنج-و-مُصیبت بنی اسرائیل
سوخت.

۱۷ پس عمونیا جم شده د جلعاد خیمه زد و بنی اسرائیل جم
شده د مصفه خیمه زد. ۱۸ اوخته رهبرای قوم، یعنی سرکرده
های جلعاد د یگدیگه خو گفت: ”هر کس كه جنگ ره د
خلاف عمونیا شروع كنه، اونمو حاکم پگ باشنده های
جلعاد موشه.“

۱ یفتاح جلعادی یگ مرد زورتو- و- دلیر بود. او باچه یگ فاحشه بود و آته شی جلعاد نام دشت. ۲ خاتون جلعاد ام بلده ازو چند باچه زیید؛ و غیتیکه باچه های خاتون شی کته شد، اونا یفتاح ره بر کد و دزو گفت: ”تو د خانه آته مو میراث د دست نمیری، چراکه تو باچه خاتون دیگه آستی.“ ۳ پس یفتاح از پیش برارون خو دوتا کد و د سرزمین طوب جای-د- جای شد. د اونجی مردای ایله گشت د دور یفتاح جم شد و قد ازو هر سو مورفت.

۴ بعد از چند وخت عمونیا قد بنی اسرائیل جنگ کد. ۵ و غیتیکه عمونیا قد بنی اسرائیل جنگ کد، ریش سفیدای جلعاد رفت تا یفتاح ره از سرزمین طوب بیره. ۶ اونا د یفتاح گفت: ”بیه و قومندان مو جور شو تاکه مو قد عمونیا جنگ کنی.“ ۷ لیکن یفتاح د ریش سفیدای جلعاد گفت: ”آیا شمو نبوید که از مه بد برید و مره از خانه آته مه هی کدید؟ و آلی که د تنگی- و- پریشانی آستید، چرا پیش ازمه آمدید؟“

۸ ریش سفیدای جلعاد د یفتاح گفت: ”امزی خاطر آلی مو دزتو روی آوردی تاکه تو قد ازمو بوری و قد عمونیا جنگ کنی و حاکم ازمو و پگ باشنده های جلعاد شنی.“ ۹ یفتاح د ریش سفیدای جلعاد گفت: ”اگه مره پس برید و ما قد عمونیا جنگ کنیم و خداوند اونا ره د دست ازمه تسلیم کنه، آیا ما حاکم شمو موشم؟“ ۱۰ ریش سفیدای جلعاد د یفتاح گفت: ”خداوند د مینکل مو شاهد آسته که مو واقعاً مطابق

توره تو عمل مونی. ^{۱۱} پس یفتاح قد ریش سفیدای جلعاد رفت و قوم او ره د بله خو حاکم و قومندان جور کد؛ و یفتاح پگ تورای خوره د حضور خداوند د شار مصفه گُفت.

^{۱۲} اوخته یفتاح قاصدا ره پیش پادشاه عمونیا ری کده گُفت: ”تو قد ازمه چی کار دری که د خلاف مه آمدی تا د بله سرزمین مه حمله کنی؟“ ^{۱۳} پادشاه عمونیا د قاصدای یفتاح گُفت: ”بخاطری که بنی اسرائیل بعد از برو آمدو از مصر، سرزمین مره از دریاچه ارنون تا دریاچه یبوق و دریاچه اردن گرفت؛ پس آلی اموزمین ها ره د صلح-و-آرامی دز مه پس بدی.“

^{۱۴} یفتاح بسم قاصدا ره پیش پادشاه عمونیا ری کد ^{۱۵} و اونا دزو گُفت:

”یفتاح اینی رقم موگیه، اسرائیل سرزمین موآب و سرزمین عمونیا ره نگرفته، ^{۱۶} چون وختیکه اسرائیل از مصر برو آمد، اونا د بیابو سفر کده تا دریای سُرخ رفت و ازونجی د قادش آمد.“ ^{۱۷} اوخته بنی اسرائیل قاصدا ره د پیش پادشاه ادوم ری کده گُفت، ’بلده مو اجازه بدی که از سرزمین تو تیر شنی؛ لیکن پادشاه ادوم قبول نکد. امچنان اونا قاصدا ره د پیش پادشاه موآب ری کد و او ام راضی نشد. پس اسرائیل د قادش مند. ^{۱۸} بعد ازو اونا د بیابو سفر کد و سرزمین ادوم و سرزمین موآب ره دوره کده طرف شرق سرزمین موآب آمد و د او طرف دریاچه ارنون خیمه زد. اونا د سرزمین موآب داخل نشد، چراکه دریاچه ارنون سرحد موآب بود. ^{۱۹} اوخته

إِسْرَائِيلَ قَاصِدًا رَه دَ پِيشِ سِيحُونِ پَادِشَاهِ اَمُورِيَا كِه پَادِشَاهِ
 حِشْبُون بُوْد، رِي كَد و إِسْرَائِيلِ دَزُو كُفْت: 'لُطْفًا بَلَدِه مَو
 اِجَازَه بَدِي كِه اَز سِرزَمِين تُو تِير شُنِي و دَ جَاي خُودُون خُو
 بُورِي.' ^{۲۰} لِيكِن سِيحُون دَ بَلِه إِسْرَائِيلِ اِعْتَبَار نَكْد و نَه اِشْت
 كِه اَز مُلْك شِي تِير شُنِه، بَلَكِه سِيحُون پَگِ قَوْمِ خُورَه جَم
 كَدِه دَ يَهصَه خِيْمَه زَد و قَد إِسْرَائِيلِ جَنگِ كَد. ^{۲۱} و خُداوند،
 خُدايِ إِسْرَائِيلِ سِيحُون و پَگِ قَوْمِ شِي رَه دَ دِسْتِ إِسْرَائِيلِ
 تَسْلِيمِ كَد و بَنِي إِسْرَائِيلِ اُونَا رَه زَد. دَ اَمزِي رَقْمِ إِسْرَائِيلِ تَمَامِ
 سِرزَمِينِ اَمُورِيَا رَه كِه دَ اَمزِي مَمْلَكْتِ زَنديگِي مُوكَد، تَصْرُفِ
 كَد. ^{۲۲} اُونَا تَمَامِ مُلْكِ اَمُورِيَا رَه اَز دَرِيَاچِه اَرْنُونِ تا دَرِيَاچِه
 يَبُوقِ و اَز بِيابُو تا دَرِيَاچِه اَرْدُنِ تَصْرُفِ كَد. ^{۲۳} پَس اَلِي كِه
 خُداوند، خُدايِ إِسْرَائِيلِ اَمُورِيَا رَه اَز پِيشِ رُويِ قَوْمِ خُو
 إِسْرَائِيلِ هِي كَدِه؛ اَيَا تُو قَصْدِ دَرِي كِه تَصْرُفِ كَنِي؟ ^{۲۴} اَيَا
 چِيْزِي رَه كِه خُدايِ تُو كِمُوشِ دَز تُو بَدِيَه كِه تَصْرُفِ كَنِي، تُو
 اُو رَه تَصْرُفِ نَمُونِي؟ پَس هَر كَسِي رَه كِه خُداوند، خُدايِ مَو
 اَز پِيشِ رُويِ مَو هِي كَنِه مَو سِرزَمِينِ اَزوا رَه تَصْرُفِ مُونِي.
^{۲۵} اَيَا تُو اَز بَالِاقِ بَاچِه صِفُورِ پَادِشَاهِ مَوآبِ خُوبْتَرِ اَسْتِي؟ اَيَا
 اُو هَرگِزِ قَدِ بَنِي إِسْرَائِيلِ مُخَالِفْتِ كَد و يَا قَدِ اَزوا جَنگِ كَد؟
^{۲۶} إِسْرَائِيلِ دَ حِشْبُونِ و اَغِيلايِ شِي، دَ عَرُوعِيرِ و اَغِيلايِ شِي
 و دَ پَگِ شَارَايِ كِه دَ بَغْلِ دَرِيَاچِه اَرْنُونِ اَسْتِه اَز سِه صَد
 سَالِ زَنديگِي مُونِه. چَرَا دَ اَمزِي مُدْتِ اُونَا رَه پَس نَگَرِفْتِيد؟
^{۲۷} مَا دَ صِدِّ اَز تُو گُناهِ نَكْدِيم، بَلَكِه تُو دَ حَقِّ اَزْمِه بَدِي مُونِي كِه
 قَدِ اَزْمِه جَنگِ مُونِي. پَس خُداوند كِه قَاضِي مَطْلُوقِ اَسْتِه،
 اَمْرُوزِ دَ بَيْنِ بَنِي إِسْرَائِيلِ و بَنِي عَمُونِ قَضَاوَتِ كَنِه.

^{۲۸} لِيكِن پَادِشَاهِ عَمُونِيَا پَيغامِي رَه كِه يَفْتَاحِ بَلَدِه اَزُو رِي كَد،

^{۲۹} اوخته روح خُداوند د بِلَه یفتاح قرار گِرفت و اُو از جِلعاد و مَنَسی تیر شُدِه د مِصِفِه جِلعاد رفت و از مِصِفِه جِلعاد سُونِ عمونیا تیر شُد. ^{۳۰} و یفتاح بَلدِه خُداوند نذر گِرفته گُفت: ”اگه عمونیا ره د دِست مه تسلیم کنی، ^{۳۱} وختیکه صَحیح-و-سلامت از دِستِ عمونیا پس رفتُم، هر جانداري که از درگه خانه مه د دَمِ راهِ مه بُر شُنه، اُو از خُداوند مُوشه و ما اُو ره د عِنوانِ قُربانی سوختنی تقدیم مُوم.“ ^{۳۲} پس یفتاح طرفِ عمونیا تیر شُد تا قد ازوا جنگ کنه و خُداوند عمونیا ره د دِستِ ازو تسلیم کد. ^{۳۳} و اُو اونا ره از عَروعیر تا مِئیت که بیست شار بُود و تا آبل-کِرامیم شکست دد، غدر شِکست کُته. د امزی رقم عمونیا د پیشِ بنی اسرائیل شِکست خورد.

دُخترِ یفتاح

^{۳۴} اوخته یفتاح د مِصِفِه د خانه خُو اَمَد و دید که دُختر شی قد دیره رَقص کده د دَمِ راهِ شی بُر شُد؛ اُمو دُختر یگانه اولادِ ازو بُود که بَغیر ازو دیگه دُختر یا باچه نَدشت. ^{۳۵} امی که یفتاح اُو ره دید، کالای خُو ره چک کده گُفت: ”آه! دُختر مه! تُو مَره از آسمو د زمی زدی و د بِلَه مه مُصِیبِتِ کُته ره اُوردی، چُون ما دان خُو ره د پیشِ خُداوند واز کدیم و نَمِیتُم پس بَگردُم.“ ^{۳۶} اوخته دُختر شی د زو گُفت: ”آتی جو، تُو دان خُو ره د پیشِ خُداوند واز کدے، پس چیزی که از دان تُو بُر شُدِه، د حقِ ازمه اُمو رقم کُو، چراکه خُداوند اِنْتِقَامِ تُو ره از دُشمنای تُو، از عمونیا گِرفته.“ ^{۳۷} و دُختر اِدامه دده د آتِه خُو

گفت: ”بیل که اینی کار د حق ازمه شنه: دُو ماه مَره وخت بدی تا رفته د کوه ها بگردم و قد دوستای خو بلده ازی که دختر از دنیا مورم، ماتم کنم.“^{۳۸} او گفت: ”بورو.“ و او ره اجازه دد که بلده دُو ماه بوره. پس او قد دوستای خو رفت و بلده ازی که دختر از دنیا مورفت، ماتم گرفت.^{۳۹} بعد از ختم دُو ماه، او پس د پیش آته خو آمد و آته شی د مطابق نذری که گرفتد قد ازو رفتار کد. امو دختر هرگز قد یگو مرد نزدیک نشدد. پس د اسرائیل رسم شد^{۴۰} که دختران اسرائیلی هر سال برو بوره و بلده دختر یفتاح جلعادی ماتم بگیره، د یگ سال چار روز.

یفتاح و طایفه افرایم

۱۲^۱ مردای افرایم جم شده طرف صفون تیر شد و د یفتاح گفت: ”چرا بلده جنگ کدو قد عمونیا تنهای خو رفتی و مو ره کوی نکدی که قد تو قتی مورفتی؟ آلی مو خانه تو ره د سر تو در میدی.“^۲ یفتاح دزوا گفت: ”ما و قوم مه قد عمونیا جنگ سخت دشتی؛ وختیکه ما شمو ره کوی کدم، شمو مَره از دست ازوا خلاص نکدید.^۳ پس وختی دیدم که شمو مَره از دست ازوا خلاص نمونید، خون خو ره د قف آله خو گرفته، د خلاف عمونیا رفتم و خداوند اونا ره د دست ازمه تسلیم کد. پس چرا امروز د پیش مه امید که قد مه جنگ کنید؟“

^۴ اوخته یفتاح پگ مردای جلعاد ره جم کد و قد افرایم جنگ کد؛ و مردای جلعاد افرایم ره شکست دد، چون مردای افرایم

گُفْتُد: "أَي مَرْدُمِ جِلْعَاد، شُمُو دُوتَا كَدَكِي هَاي إِفْرَايِمِ أَسْتِيد
 كَه دَ مِينَكَلِ إِفْرَايِمِ وَ دَ مِينَكَلِ مَنَسَى زِنْدَكِي مُوْنِيد." ^٥ مَرْدُمِ
 جِلْعَاد رَاه هَاي تِير شُدُو از دِرْيَايِ أَرْدُن رَه دَ رُويِ مَرْدَايِ
 إِفْرَايِمِ بَسْتَه كَد؛ هَر غَيْتِيكَه يَكِي از دُوتَا كَدَكِي هَاي إِفْرَايِمِ أَمْدَه
 مُوْگُفْتُ: "مَرَه بِيْلِيد كَه تِير شُنْم،" مَرْدَايِ جِلْعَاد دَز شِي
 مُوْگُفْتُ: "أَيَا تُو إِفْرَايِمِي أَسْتِي؟" اَكَه مُوْگُفْتُ: "نَه،" ^٦ اَوْخْتَه
 دَزُو مُوْگُفْتُ: «سَبُولِت» بُكِي! وَ أُو «سَبُولِت» مُوْگُفْتُ، چُون
 نَمِيْتَنِسْت صَحِيح تَلْفُظ كَنَه، پَس أُو رَه كَرِفْتَه دَ أَمُونَجِي، يَعْنِي
 دَ نَزْدِيكِ رَاه هَاي تِير شُدُو از دِرْيَايِ أَرْدُن مُوْكُشْت. دَ أَمَزُو
 غَيْتِ چَلِ وَ دُو هَزَارِ نَفَرِ إِفْرَايِمِيَا كُشْتَه شُد.

^٧ يَفْتَاحِ مُدَّتِ شَشِ سَالِ بَنِي إِسْرَائِيلِ رَه رَهْبَرِي كَد. اَوْخْتَه
 يَفْتَاحِ جِلْعَادِي قَوْتِ كَد وَ دَ يَكِي از شَارَايِ جِلْعَادِ دَفْنِ شُد.

قاضي اِصْبان، ايلون و عبْدون

^٨ بَعْدِ اَزُو اِصْبانِ بَيْتِ لَحْمِي بَنِي إِسْرَائِيلِ رَه رَهْبَرِي كَد.
^٩ اِصْبانِ سِي بَاچَه دَشْتِ وَ سِي دُخْتَرِ، أُو دُخْتَرُونِ خُو رَه دَ
 بُرُو از أَوْلَادِ بَابِه خُو دَدَه بُودِ وَ سِي دُخْتَرِ رَه از بُرُو بَلْدَه بَاچَه
 هَاي خُو أَوْرُدُد. أُو مُدَّتِ هَفْتِ سَالِ رَهْبَرِ بَنِي إِسْرَائِيلِ بُودِ.
^{١٠} اَوْخْتَه اِصْبانِ قَوْتِ كَد وَ دَ بَيْتِ لَحْمِ دَفْنِ شُد.

^{١١} بَعْدِ اَزُو ايلونِ زِبُولُونِي بَنِي إِسْرَائِيلِ رَه رَهْبَرِي كَد؛ وَ أُو
 مُدَّتِ دَه سَالِ رَهْبَرِ بَنِي إِسْرَائِيلِ بُودِ. ^{١٢} اَوْخْتَه ايلونِ زِبُولُونِي
 قَوْتِ كَد وَ دَ ايلونِ دَ سِرْزَمِينِ زِبُولُونِ دَفْنِ شُد.

^{١٣} بَعْدِ اَزُو عبْدونِ بَاچَه هَلِيلِ پِرْعَاتُونِي بَنِي إِسْرَائِيلِ رَه رَهْبَرِي

کد. ^{۱۴} اُو چِل باچِه و سِی نوسه دَشت که دَ بِلِه هفتاد اُلَاغ سوار مُوشد. اُو مُدَتِ هشت سال رهبرِ بَنیِ اِسْرَائیل بُود. ^{۱۵} اوخته عَبدون باچِه هَلیلِ پِرعاتونی فَوْت کد و دَ پِرعاتون دَ سرزمینِ اِفرایم دَ کوهستونِ عمالِیقیا دَفن شد.

شَمشون

۱۳ ^۱ بَنیِ اِسْرَائیل بسمِ چِیزایِ ره که دَ نظرِ خُداوند بد بُود، انجام دَد و خُداوند اونا ره بَلدِه چِل سال دَ دِستِ فِلَسطِینیا تسلیم کد.

^۲ یگ نفر از صُرعه از طایفه دان بُود که اُو مانوَح نام دَشت و خاتون شی سَنده و بے اولاد بُود. ^۳ ملایکه خُداوند دَ خاتو ظاهر شد و دَزو گُفت: ”اینه، تُو فعلاً سَنده و بے اولاد اَستی، لیکن شِکامتو شده یگ باچه دَ دُنیا میری. ^۴ آلی فکر خُو ره بگیری که شرابِ انگور و شرابِ های دیگه وُچی نکنی و هیچ چیزی نَجِس ره نخوری، ^۵ چُون تُو شِکامتو شده یگ باچه دَ دُنیا میری. دَ سرِ ازو هیچ تیغ نَزَن، چُون اُو باچه از رَحْمِ آبه خُو بَلدِه خُدا نَدری اَسته. اُو نِجاتِ اِسْرَائیل ره از دِستِ فِلَسطِینیا شُروع مونه.“

^۶ اوخته امو خاتو رفته دَ شوی خُو نقل کد و گُفت: ”یگ مردِ خُدا پیش مه اَمَد و شکلِ ازو رقمِ ملایکه خُدا بُود، غَدَر باهیبت. ما ازو پُرسان نَکدم که اُو از کُجا بُود و اُو ام نام خُو ره دَز مه نَگُفت. ^۷ لیکن اُو دَز مه گُفت، ’اینه، تُو شِکامتو موشی و یگ باچه دَ دُنیا میری. پس فکر خُو ره بگیر که

شرابِ انگور و شراب های دیگه وُچی نکنی و هیچ چیزِ نجسِ
نخوری، چراکه او باچه از روزِ تولد تا روزِ مردون خو بلده
خدا نذری آسته.

^۸ اوخته مانوح د پیش خداوند دعا کده گُفت: ”آی خداوند،
خواهش مونم که امو مردِ خدا ره که ری کدوی، بیل که بسم
پیش مو بییه و دز مو یاد بدیه که اولادی ره که د دنیا مییه،
چی رقم ترییه کنی.“ ^۹ پس خدا آوازِ مانوح ره شنید و ملایکه
خدا بسم د پیش خاتو امد غیتیکه او د زمینا بود، لیکن شوی
شی مانوح قد ازو نبود. ^{۱۰} اوخته خاتو د زودی دویده رفت و
د شوی خو گُفت: ”امو مرد که د امزو روز پیش مه امدد،
بسم بلده مه ظاهر شده.“ ^{۱۱} مانوح باله شد و از پشتِ خاتون
خو ری شد و د پیش امزو مرد امد دزو گُفت: ”آیا تو امو
مرد آستی که قد امزی خاتو توره گُفتی؟“ او گُفت: ”ما
آستم.“ ^{۱۲} اوخته مانوح گُفت: ”وختیکه توره تو پوره شد، امی
باچه چی رقم ترییه شنه و چی کارا ره انجام بدیه؟“ ^{۱۳} ملایکه
خداوند د مانوح گُفت: ”چیزای ره که دمزی خاتو گُفتُم، از
پگ ازوا پرهیز کنه. ^{۱۴} او هر چیزی ره که از تاکِ انگور د
دست مییه نخوره و شرابِ انگور و شرابِ دیگه وُچی نکنه و
هیچ چیزِ نجسِ نخوره؛ و تمام چیزای ره که دزو امر کدیم، د
جای بیره.“

^{۱۵} مانوح بسم د ملایکه خداوند گُفت: ”لطفاً معطل کو تا بلده
تو یگ بزغله ره پخته کنی.“ ^{۱۶} ملایکه خداوند د مانوح گُفت:
”اگه مره معطل ام کنی، ما نان تو ره نموخورم؛ لیکن اگه
قربانی سوختنی تقدیم مونی او ره د خداوند تقدیم کو.“ چون

مانوح نَمُو فامید که او ملایکه خُداوند آسته. ^{۱۷} اوخته مانوح د ملایکه خُداوند گُفت: ”نام تُو چی آسته، تا د وختیکه توره تُو پوره شُد، تُو ره احترام-و-ستایش کنی؟“ ^{۱۸} ملایکه خُداوند د زو گُفت: ”چرا نام مَره پُرسان مونی؟ نام مه غدر عجیب آسته.“

^{۱۹} پس مانوح بَزغله ره قد هدیه غَله-و-دانه گِرِفت و د بَله سنگ د خُداوند تقدیم کد؛ د حالیکه مانوح و خاتون شی توح مُوکد، یگ کارِ عجیب رُخ دد: ^{۲۰} امی که اَلنگه آتش از قُربانگاه سُون آسمو باله شُد، ملایکه خُداوند ام د اَلنگه آتش قُربانگاه باله رفت. مانوح و خاتون شی امی ره دیده رُوی د خاک اُفتد. ^{۲۱} ملایکه خُداوند دیگه د مانوح و خاتون شی ظاهر نَشُد. پس مانوح فامید که او ملایکه خُداوند بُود. ^{۲۲} اوخته مانوح د خاتون خو گُفت: ”مو حتماً مُومری، چراکه خُدا ره دیدی!“ ^{۲۳} لیکن خاتون شی د زو گُفت: ”اگه خُداوند میخاست که مو ره بکُشه، قُربانی سوختنی و هدیه غَله-و-دانه ره از دست مو قبول نَموکد و پگ امزی چیزا ره دز مو نشو نَمیدد و د امزی زمان مو ره امزی تورا باخبر نَموکد.“

^{۲۴} پس او خاتو یگ باچه د دُنیا اُورد و او ره شَمشون نام ایشت. باچه کته شُد و خُداوند او ره بَرکت دد. ^{۲۵} وختیکه اُمو باچه د مَحَنه-دان د مینکل صُرعه و اِشتائول بُود، روح خُداوند شروع د حرکت ددون ازو کد.

۱۴ یگ روز شمشون تاه شده د تمنه رفت و د اونجی یگ دختر ره د مینکل خاتونوی فلسطینی دید. ^۲ اوخته او آمد و د آته و آبه خو نقل کده گُفت: ”ما یگ دختر ره د مینکل خاتونوی فلسطینی دیدم؛ آلی بورید و او ره بلده مه بگیری تا خاتون مه شنه.“ ^۳ لیکن آته و آبه شی دزو گُفت: ”آیا د مینکل دخترن برارون اسرائیلی تو و د مینکل تمام قوم مو یگ دختر ام نیسته که تو رفته از فلسطینیای ناختنه خاتو میگیری؟“ شمشون د آته خو گُفت: ”اونمو ره دز مه بگیر، چون او د نظر مه خوش خورده.“ ^۴ آته و آبه شی نموفامید که ای از طرف خداوند آسته تا د خلاف فلسطینیا یگ بانه پیدا کنه، چون د امزو غیت فلسطینیا د بله اسرائیل حکمرانی موكد.

^۵ پس شمشون قد آته و آبه خو تاه شده د تمنه رفت. وختیکه اونا د باغ های انگور تمنه رسید، بے بلغه یگ شیر جوان د بله ازو غر زده آمد. ^۶ اوخته روح خداوند د بله ازو قرار گرفت و او رفته شیر ره قد دست خالی دو پاره کد، رقمیکه یگ بزغله ره پاره کنی. لیکن وختی پس آمد او د آته و آبه خو د باره کاری که کده بود، چیز نگُفت. ^۷ بعد ازو شمشون تاه رفت و قد امزو خاتو توره گُفت و او د نظر شمشون کلو خوش خورد. ^۸ چند وخت بعد غیتیکه شمشون پس مورفت تا قد ازو توی کنه، او از راه تاو خورد تا لاش شیر ره بنگره، دید که یگ خیل زمبور و شانه های عسل د لاش شیر بود. ^۹ او عسل ره قد دست خو کنده رفت و د غیت رفتو خورده

مورفت؛ وختیکه د پیش آته و آبه خو رسید، بلده ازوا ام دد و اونا ام خورد. لیکن دزوا نکفت که عسل ره از لاش شیر کند.

^{۱۰} اوخته آته شمشون بلده خاستگاری امزو دختر رفت و شمشون د اونجی یگ مهمانی ترتیب دد، چون جوانا رواج دشت که امی کار ره کنه. ^{۱۱} وختی فلسطینیا او ره دید که قد شی کس نییه، اونا سی شاه-بالا انتخاب کد تا قد ازو بشه. ^{۱۲} و شمشون دزوا کفت: ”ما بلده شمو یگ چیستان موگیم، اگه د دورون هفت روز مهمانی جواب شی ره پیدا کنید و او ره بلده مه بگید، ما بلده شمو سی رخت کتانی و سی جوره کالا میدیم. ^{۱۳} لیکن اگه بلده مه گفته ننتسید، اوخته شمو سی رخت کتانی و سی جوره کالا دز مه بدید.“ اونا دزوا کفت: ”چیستان خو ره دز مو بگی تا مو بشنوی.“ ^{۱۴} پس او دزوا کفت:

”از خورنده خوراک حاصل شد،

و از زورآور چیز شیرین د دست آمد.“

اونا تا سه روز جواب چیستان ره پیدا ننتست.

^{۱۵} اوخته اونا د روز چارم د خاتون شمشون کفت: ”شوی خو ره مالم کو تا جواب چیستان خو ره دز مو بگیه، اگه نه، تو و خانه آته تو ره د آتش در میدی. آیا شمو مو ره د اینجی مهمو کدید تا مو ره غارت کنید؟“

^{۱۶} پس خاتون شمشون د پیش ازو چخرا کده کفت: ”واقعاً که

تُو از مه بد مُوبری و مَره دوست نَدری! تُو دَ باچه‌گونِ
 قَومای مه یگ چیستان گُفتے و جواب شی ره دَز مه بیان
 نکدے. “ شَمشون دَزو گُفت: ”توخ کُو، ما حتی دَ آته و آبه
 خُو نَگفتیم، آیا دَز تُو بُگیم؟“ ^{۱۷} اُو تا آخرِ روزِ هفتم که مهمانی
 ازوا ختم مُوشد دَ پیش شَمشون چخرا کد؛ و ازی که دَ روزِ
 هفتم شَمشون ره غدر شَله شد اُو دَزو بیان کد و اُو جوابِ
 چیستان ره دَ باچه‌گونِ قَومای خُو گُفت. ^{۱۸} پس دَ روزِ هفتم
 مردای شار پیش از آفتو شِشتو دَزو گُفت:

”چی از عسل کده شیرین‌تر آسته؟“

و کی از شیر کده زورآورتر؟“

شَمشون دَزوا گُفت:

”اگه قد جونه‌گاوِ خود مه قُلبه نَموکدید،

چیستان مَره پیدا کده نَمی‌تَنِستید.“

^{۱۹} اوخته روحِ خُداوند دَ بِلِه شَمشون قرارِ گِرِفت و اُو دَ
 أَشِقْلون رفته سی نفر از مردُمِ امزُو جای ره کُشت و مال
 های ازوا ره گِرِفت و کالاها ره دَ کسای دَد که چیستان ره
 بیان کدُد. اُو قد قارِ کَلو پس دَ خانه آته خُو رفت. ^{۲۰} و خاتونِ
 شَمشون دَ یگ شاه-بالای شی دده شد که دَ دَورونِ مهمانی
 قد شی قتی بُود.

اِنْتِقَامِ گِرْفَتونِ شَمشونِ از فَلَسطِینِیا

۱۵ بعد از یگ مُدَتِ زمان، شَمشون دَ وختِ گندُمِ دِرو
یگ بَزغله ره گِرِفْتِه دَ دِیدونِ خاتونِ خُو رِفْت. اُو کُفْت: ”ما دَ
پیشِ خاتونِ خُو دَ اُتاقِ شی مورُم.“ لیکن آتِه خاتونِ شی
نَه ایشْت که داخِل شَنه. ^۲ آتِه خاتونِ شی کُفْت: ”ما فِکِر کُدم
که تُو ازو بیخی بَدبُر شُدِی، امزی خاطر ما اُو ره دَ شاه-
بالای تُو دُدم. آیا خوارِ ریزه شی ازو کده خُویتَر نِیبه؟ پس اُو
ره دَ عَوْضِ ازو بَگیر.“ ^۳ شَمشون دَزوا کُفْت: ”ایمَدَفِعِه کُناه
مه نِیبه، حتی اگه دَ فَلَسطِینِیا ضررِ ام بَرَسُنم.“ ^۴ پس شَمشون
رِفْتِه سِه صد شغال ره گِرِفْت و مَشعلِ ها ام تَهیبه کد. اوخته
شغالِ ها ره جوړه جوړه، دُم دَ دُم بَسْتِه کد؛ و دَ مینکلِ دُم
های هر جوړه یگ مَشعلِ ره سَخْت کد. ^۵ بعد ازو مَشعلِ ها
ره آتِش زَد و شغالِ ها ره دَ کِشْتِ های فَلَسطِینِیا ایله کد و
قَوده ها، کِشْتِ ها، انگُورِ باغِ ها و باغِ های زیتونِ ره
سوختَنَد. ^۶ اوخته فَلَسطِینِیا کُفْت: ”کی امی کار ره کده؟“
مردُم کُفْت: ”شَمشون دامادِ امزُو نَفَرِ تَمنی، چراکه اُو خاتونِ
شی ره گِرِفْتِه و دَ رَفیقِ شی دَدِه.“ پس فَلَسطِینِیا اَمَد و اُمُو
خاتو ره قَد آتِه شی دَ آتِش دَر دَد. ^۷ و شَمشون دَزوا کُفْت:
”ازی که شُمُو امی رَقمِ رِفْتار کَدید، تا از شُمُو اِنْتِقَامِ نَگیرُم،
آرام نَمیشِیَنم.“ ^۸ پس شَمشون اونا ره یگ ضَرِبِه کمرشِکَن زَد
و غَدَر کُشتار کد. بعد ازو رِفْتِه دَ غارِ قاده عِیْطامِ شِشْت.

^۹ اوخته فَلَسطِینِیا باله اَمَدِه دَ یهوُدا خِیمه زَد و دَ لِحی تِیت
شُد. ^{۱۰} و مردایِ یهوُدا دَزوا کُفْت: ”چرا دَ خِلافِ مو اَمَدید؟“
اونا کُفْت: ”مو اَمَدِی تا شَمشون ره دِستِگیرِ کنی و اُمُو کار

ره دَ حَقِ اَزُو كَنِى كِه اَو دَ حَقِ اَزْمُو كَدِه. ^{۱۱} اوخته سِه هزار
 نفر از يهودا دَ غَارِ قَادِه عِيْطَامِ رِفْت و دَ شَمَشُونِ كُفْت: ”آيا
 نَمُو فَا مِيدِي كِه فَلَ سَطِينِيَا دَ بَلِه مَو حُكْمَرَانِي مُونِه؟ پَس چِرَا اِي
 كَار رِه دَ حَقِ اَزْمُو كَدِي؟“ شَمَشُونِ دَ جَوَابِ اَزْوَا كُفْت: ”اُمُو
 كَار رِه كِه اُونَا دَ حَقِ اَزْمِه كَد، اُمُو كَار رِه مَا دَ حَقِ اَزْوَا
 كُدْم.“ ^{۱۲} و اُونَا دَزُو كُفْت: ”مَو اَمْدِي كِه تُو رِه بَسْتِه كَدِه دَ
 دِسْتِ فَلَ سَطِينِيَا تَسْلِيمِ كَنِى.“ شَمَشُونِ دَ جَوَابِ اَزْوَا كُفْت:
 ”دَز مِه قَسْمِ بُو خُورِيد كِه خُودُونِ شُمُو دَ بَلِه مِه حَمَلِه نَمُو نِيد.“
^{۱۳} اُونَا دَز شِي كُفْت: ”نَمُونِي، فِقْطِ تُو رِه بَسْتِه كَدِه دَ دِسْتِ
 اَزْوَا تَسْلِيمِ مُونِي. مُطْمَئِنِ بَشِ مَو تُو رِه نَمُو كُشِي.“ پَس اُو رِه
 قَد دُو رِيسِپُونِ نَو بَسْتِه كَد و اَز غَارِ قَادِه بَرُو اُورِد. ^{۱۴} و خَتِيكِه
 اَو دَ لِحِي رَسِيد، فَلَ سَطِينِيَا چِيغِ - و - شُور كَدِه سُونِ اَزُو اَمْد؛
 دَ اَمَزُو غِيْتِ رُوحِ خُداوندِ دَ بَلِه اَزُو قَرَارِ گِرِفْت و رِيسِپُونَايِ
 كِه دَ بَا زُو هَايِ شِي بُو دِ رَقْمِ كَتَانِ آتِشِ خُورِدِه اَلِي جُورِ شُد و
 اُمُو بَنَدِهَا اَز دِسْتَايِ شِي اُفْتَد. ^{۱۵} اوخته اُو يگِ پِيچِه - كَلِه تَا زِه
 اُلاغِ رِه دِيد و دِسْتِ خُو رِه بَرَا ز كَدِه اُو رِه گِرِفْت و قَد اَزُو
 يگِ هِزَارِ نَفَرِ رِه كُشْت. ^{۱۶} و شَمَشُونِ كُفْت:

”قَد يگِ پِيچِه - كَلِه اُلاغِ

اَز كُشْتِه پُشْتِه جُورِ كُدْم،

قَد يگِ پِيچِه - كَلِه اُلاغِ

هزار نفر رِه كُشْتْم.“

^{۱۷} و خَتِيكِه اَز توره كُفْتُو خِلاصِ شُد، پِيچِه - كَلِه رِه اَز دِسْتِ

خُو اَنَدخت و اَمُو جاي ره رَمَت-لِحی نام کد.

۱۸ د اَمزُو غَيت اُو غَدَر تُشَنه شُدُد، پَس اُو د پيش خُداوند دُعا کده گُفت: ”تُو پيروزی بزرگ ره د وسيله دِست خِدْمَتگار خُو نصيب کدی. آيا آلی بايد از تُشَنگی بُمُرْم و دِستِ مَرْدُمای ناخْتنه بُفْتُم؟“ ۱۹ اوخته خُدا يگ جاي غُوْج ره که د لِحی بُود شِکاف کد و اَزونجی اُو بُر شُد. وختیکه شَمشون اُو وُچی کد، جان شی تازه شُد و دَم شی پَس اَمَد. امزی خاطر اُونجی ره عین-حَقورِی نام کد که تا اِمروز د لِحی اَسْتَه. ۲۰ و شَمشون د زماَنِ فَلَسطِینِیا مُدَتِ بِيست سال بَنی اِسرائیل ره رهبری کد.

شَمشون د غَزَه

۱۶ ۱ شَمشون د غَزَه رفت و د اُونجی يگ خاتونِ فاحِشه ره دِیده قد اَزو خاو کد. ۲ و د مَرْدُمِ غَزَه گُفته شُد که، ”شَمشون د اِینجی اَمَدَه.“ پَس اونا اَمُو جاي ره محاصِرَه کد و تمامِ شاو د نَزديکِ درِگه شار بَلَدِه شی کَمین گِرِفت. اونا تمامِ شاو خودون ره آرام گِرِفته گُفت: ”د وختِ روشنی صُبْح اُو ره مُوکُشی.“ ۳ لیکن شَمشون تا نِیمِ شاو د اُونجی خاو کد و نِیمِ شاو باله شُدِه پَلَه های درِگه شار ره قد دُو بازو و پُشت بَنَد شی کَند و د شانه خُو باله کده د بَلَه کوهی که رُوی د رُوی حِبرون بُود، بُرد.

۴ بعد امزی واقِعَه شَمشون د دَرَه سَورِقِ عاشُقِ يگ خاتو شُد که نام شی دِلِيلَه بُود. ۵ و حُکمرانای فَلَسطِینِیا د پيش اَمزُو

خاتو آمده دَزُو گُفت: ”او ره مَلَم کده از شی گپ بگير که قُوتِ غَدَرِ کَلوی شی دَ چيزخيل آسته و چی رقم مو مِيتنی دَ بَلَه ازو زور سُنی تا او ره بسته کده خار-و-ذليل کنی؛ و هر کُدَم مو يازده صد مِثقال نُقره بَلَدَه تُو میدی.“^۶ پس دلیله دَ شَمشون گُفت: ”آلی جو، دَز مه بگی که قُوتِ غَدَرِ کَلوی تُو دَ چيزخيل آسته و چی رقم یگو کس مِيتنه تُو ره بسته کده خار-و-ذليل کنه؟“^۷ شَمشون دَزُو گُفت: ”اگه مَره قد هفت سِنگير تر و تازه که خُشک نَشُدَه بَشَه بسته کنه، ما ضعیف موشم و رقم پگِ مردمای دِیگه جور موشم.“^۸ اوخته حُکمرانای فَلَسطینیا هفت مُونچ تر-و-تازه ره که خُشک نَشُدُد، دَ دلیله اُورد و او شَمشون ره قد ازوا بسته کد.^۹ و چند نفر ازوا دَ خانِه ازو دَ یگ اُتاق دَ کَمین بُود، اوخته دلیله دَزُو گُفت: ”شَمشون، فَلَسطینیا دَ جان تُو اَمَد!“ او دِستی سِنگيرا ره مُنتی کد، رقمی که چوغِ آتِش-خورده مُنتی موشه. پس رازِ قُوتِ ازو پيدا نَشُد.

^{۱۰} اوخته دلیله دَ شَمشون گُفت: ”اینه، تُو مَره ریشخند کدی و دَز مه دروغ گُفتی؛ پس آلی دَز مه بگی که قد چيزخيل یگو کس مِيتنه تُو ره بسته کنه؟“^{۱۱} شَمشون دَزُو گُفت: ”اگه مَره قد ريسپونای نو که از شی هیچ کار گِرِفته نَشُدَه بَشَه، بسته کنه، ما ضعیف موشم و رقم مردمای دِیگه جور موشم.“^{۱۲} پس دلیله ريسپونای نو ره گِرِفته او ره قد ازوا بسته کد و دَزُو گُفت: ”شَمشون، فَلَسطینیا دَ جان تُو اَمَد!“ دَ امزو غیت چند نفر دَ اُتاق دَ کَمین بُود. شَمشون ريسپونا ره از بازو های خُو رقمِ تارِ آلی مُنتی کد.^{۱۳} دلیله بسم دَ شَمشون گُفت: ”تا آلی ره تُو مَره ریشخند کدی و دَز مه دروغ گُفتی. دَز مه

بُگي که قد چيزخيل يگو کس مِيتنه تُو ره بسته کنه؟“ شَمشون دَزُو کُفت: ”اگه هر هفت غُنچه موی سر مَره قد چو غ بُبافي [و قد ميخ دَ کارگاه سخت کنی، ما ضعيف موشم و رقم مردُمای ديگه جور موشم.“^{۱۴} پس وختیکه شَمشون خاو کد، دليله هفت غُنچه موی سر شی ره گِرِفته قد چو غ بافت] و قد ميخ سخت کد. اوخته دَزُو کُفت: ”شَمشون، فَلَسطِینیا دَ جان تُو اَمَد!“ شَمشون از خاو باله شُد و ميخ و کارگاه و چو غ ره کَند.

^{۱۵} و دليله دَزُو کُفت: ”چطور مِيتنی بُگي که، تُو ره دوست دَرَم، دَ حالیکه دل تُو قد از مه نييه؟ تا آلی ره سه دفعه مَره ريشخند کدے و دَز مه نَگفتے که راز قوتِ کَلوی تُو دَ چيزخيل آسته.“^{۱۶} ازی که دليله اُو ره هر روز قد تورای خُو زير فشار ميُورد و شَلّه موشد، اُو ره دَ مرگ رَسندد.^{۱۷} پس اُو هرچيزی که دَ دلِ خُو دَشت دَزُو بيان کد و دَزُو کُفت: ”تيغ هرگز دَ سر مه نَخورده، چراکه ما از رَحِمِ آبِه خُو بلده خُداوند نَدري شُدیم. اگه سر مه کل شنه، قُوت مه از مه موره و رقم مردُمای ديگه جور موشم.“

^{۱۸} وختی دليله دید که شَمشون هرچيزی که دَ دلِ شی بُود، دَزُو کُفت، اُو نفر ریی کده حُکمرانای فَلَسطِینیا ره طلب کد و دَزُوا کُفت: ”ایمدفعا ام بيید، چُون هرچيزی که دَ دلِ خُو دَشت دَز مه کُفت.“ پس حُکمرانای فَلَسطِینیا دَ پيش اَزُو اَمَد و نُقره ره قد خُو گِرِفته اُورد.^{۱۹} اوخته دليله شَمشون ره دَ بله زانوی خُو خاوالجی کد و يگو کس ره کُوی کده هر هفت غُنچه موی سر شی ره تراش کد. دَ امزی رقم اُو ذليل کدون

شَمشون ره شُرُوع كد و قُوت شى ازو رفت. ^{۲۰} اوخته دليله گُفت: ”شَمشون، فَلَسْطِينِيا دَ جَان تُو اَمَد!“ شَمشون از خاو باله شُد و قد خود خُو گُفت: ”رَقْم دَفَعه هاى پيش باله شُدِه دَ يگ تكان خود ره خلاص مُوئِم.“ ليكن او نَمُو فاميد كه خُداوند او ره ايله كده. ^{۲۱} پس فَلَسْطِينِيا او ره گِرِفْتار كده چيمای شى بُر كد. بعد ازو او ره قد خُو دَ غَزَه بُرده دَ زنجيرای برونزى بسته كد و او دَ بَندى خانه غَلَّه دِسْتاس مُوكد. ^{۲۲} ليكن مُوى سر شى بعد از تَراش شُدو دُوباره دَ اَمَدو شُرُوع كد.

مَرگِ شَمشون

^{۲۳} اوخته حُكمرانای فَلَسْطِينِيا جم شُد تا يگ قُربانى كته بَلدِه خُداى خُو داگون تَقْدِيم كنه و جشن بَگيره، چُون اونا مُوگُفت: ”خُداى مو دُشْمون مو شَمشون ره دَ دِسْت مو تَسْلِيم كده.“ ^{۲۴} وختى مَرْدَم شَمشون ره ديد، اونا خُداى خُو ره سِتايِش كده گُفت:

”خُداى مو دُشْمون مو ره دَ دِسْت مو تَسْلِيم كده،

كسى ره كه سرزمين مو ره بيرو كد و غَدْر مو ره

كُشت.“

^{۲۵} وختيکه دِلِ ازوا خوشحال شُد، اونا گُفت: ”شَمشون ره كُوى كَنيد كه ساعت مو ره تير كنه.“ پس اونا شَمشون ره از بَندى خانه بُرو اُورد و او ساعتِ ازوا ره تير كد. اوخته اونا او ره دَ مِينكَلِ دُو سْتُونِ تَى چَت ايسْتَلجى كد؛ ^{۲۶} و شَمشون دَ

نفری که دستِ ازو ره گرفتد، گُفت: ”مَره بیل تا د ستون های که خانه د بِلَه ازوا ایسته یه دست بزئم و د بِلَه ازوا تکیه کنم.“^{۲۷} خانه پُر از مردا و خاتونو بُود؛ پگ حکمرانای فَلَسطینیا د مَنه ازو بُود و تقریباً سه هزار مرد و خاتو د بِلَه بام شِسْتد که ساعت تیری شَمشون ره توخ موكد.

^{۲۸} اوخته شَمشون د پیشِ خُداوند دُعا کده گُفت: ”آی خُداوند- خُدا، مَره د یاد خو بَیر؛ آی خُدا، فقط یگ دَفِعه دیگه مَره قُوتِ بدی تا قد یگ حرکتِ اِنْتِقَامِ دُو چیم خو ره از فَلَسطینیا بَگیرم.“^{۲۹} و شَمشون دُو ستونِ مینکلِ خانه ره که خانه د بِلَه ازوا ایسته بُود پیدا کد، دستِ راستِ خو ره د بِلَه یگ شی و دستِ چپِ خو ره د بِلَه دیگه شی قرار دد و د بِلَه ازوا لَنگر اَندخت.^{۳۰} و شَمشون گُفت: ”بیل که قد فَلَسطینیا بُمَرَم!“ اوخته قد تمامِ قُوتِ خو سَتونا ره تیله دد و خانه د بِلَه حکمرانا و تمامِ مردمی که د مَنه شی بُود، چپه شد. پس کسای ره که شَمشون د غیتِ مُردونِ خو کُشت، کَلوتر از کسای بُود که د دَورونِ زِندگیِ خو کُشتد.^{۳۱} اوخته برارون شی و پگِ خانوارِ آته شی اَمَد و او ره بُرده د قبرِ آته شی مانوح که د مینکلِ صُرعه و اِشتائول بُود، دَفن کد. شَمشون مُدَتِ بیست سالِ بَنیِ اِسرائیل ره رهبری کد.

بِتِ مِیکا

^۱ ۱۷ د امزو زمان یگ آدم د کوهستونِ اِفرایم بُود که مِیکا نام دشت.^۲ او د آبه خو گُفت: ”امو یازده صد مِثقال نُقره که از پیش تو بُرده شد، تو بُردنی شی ره نالت کدی و توره خو

ره دَ گوشِ ازمه ام رَسَندى. اينه، امُو نُقره دَ پيشِ ازمه آسته؛
 ما او ره گِرِفْتيم. “آبه شى گُفت: ”خداوند باچه مره بركت
 بديه.“^۳ اوخته او امُو يازده صد مِثقال نُقره ره دَ آبه خو پس
 دَد و آبه شى گُفت: ”ما امى نُقره ره كاملاً دَ خداوند وَقَف
 مُونم و از دِسْتِ خو بَلدِه باچه خو مِيدم تا يگ بُتِ تراش
 شُدِه و يگ بُتِ ريختنده شُدِه جور كنه. آلى ما اى ره دَز تو
 پس مِيديم.“^۴ پس وختى او نُقره ره دَ آبه خو پس دَد، آبه شى
 دُو صد مِثقال نُقره ره گِرِفْتِه دَ زرگر دَد و او يگ بُتِ تراش
 شُدِه و يگ بُتِ ريختنده شُدِه جور كد؛ و اونا دَ خانه ميكا
 ايسته شُد. ^۵ امى آدم ميكا، يگ بُتخانه دَشت؛ او يگ ايفود و
 چند بُت جور كد كه دَ خانه پرستش موشد و يكي از باچه
 هاى خو ره تعيين كد تا پيشواى شى شنه. ^۶ دَ امزو زمان
 اسرائيل پادشاه نَدشت و هر كس هر چيز كه دَ نظر شى
 خوب معلوم موشد، انجام مِيدد.

^۷ دَ امزو غيت يگ جوان از بيت-لحم يهودا دَ مينكلِ طايفه
 يهودا زندگى موكد و او يگ لاوى بود. ^۸ امُو آدم از شارِ
 بيت-لحم يهودا بُر شُدِه حركت كد تا يگو جاى ره پيدا كنه و
 دَ امونجى جاى-د-جاى شنه. او آمده آمده دَ كوهستون
 افرام دَ خانه ميكا رسيد. ^۹ ميكا دَزو گُفت: ”از كجا آمدى؟“
 او دَ جواب شى گُفت: ”ما لاوى آستم و از بيت-لحم يهودا
 آمديم؛ ما امى رقم مورم تا يگو جاى ره پيدا كنم و دَ اونجى
 جاى-د-جاى شنم.“^{۱۰} اوخته ميكا دَزو گُفت: ”پيش ازمه
 بَمَن و بَلدِه مه آته و پيشوا بش و ما دَز تو هر سال ده مِثقال
 نُقره مِيديم و كالا و خرج-و-خوراك تو ام دَ گردونِ ازمه
 بشه.“ و امُو لاوى قبول كد. ^{۱۱} اَرِمِ، امُو لاوى راضى شد كه

قد ازو بُمنه و میکا قد امزو جوان مِثلِ یکی از باچه های خو رفتار مُوكد. ^{۱۲} پس میکا امو لایوی ره تعیین کد و امو جوان پیشوای ازو شد و دَ خانه شی بُود. ^{۱۳} اوخته میکا گُفت: ”آلی یقین دَرُم که خُداوند دَ حق مه خُوبی مُونه، چراکه یگ لایوی پیشوای مه شُده.“

جای-د-جای شُدونِ طایفه دان دَ لایش

۱۸ دَ امزو زمانِ اسرائیل پادشاه نَدشت. و دَ امزو روزا طایفه دان بلده خو مُلک مُوپالید تا دَ اُونجی جای-د-جای شُنه، چُون تا امزو غیت هیچ مُلک دَ مینکلِ طایفه های اسرائیل بلده ازوا نرسیدد. ^۲ پس اولاده دان پنج نفر ره از تمامِ طایفه خو که مردای دِلاور بُود از صُرعه و اِشتائول ریی کد تا دَ باره سرزمینی که پیدا کُدد جاسوسی و تحقیق کنه؛ و دَ زوا گُفت: ”بورید و دَ باره امزو سرزمی تحقیق کنید.“

اوخته اونا دَ کوهستونِ اِفرایم دَ خانه میکا آمد و دَ اُمونجی شِشت. ^۳ دَ غیتیکه اونا دَ پالوی خانه میکا بُود، آوازِ جوانِ لایوی ره شِنخت؛ پس اونا دَ اُونجی رفت و دَ زو گُفت: ”کی تو ره دَ اینجی اُورده؟ دَ اینجی چی مونی و کار تو دَ اینجی چی آسته؟“ ^۴ او دَ زوا گُفت: ”میکا فلان فلان کارا ره بلده مه کده و مره کِرا کده و ما پیشوای ازو شُدیم.“ ^۵ اوخته اونا دَ زو گُفت: ”از خُدا پُرسان کُو تا مو بدنی که آیا دَ امزی راهِ که موری کامیاب موشی یا نه؟“ ^۶ پیشوا دَ جوابِ ازوا گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورید. دَ راهی که شُمو مورید دَ زیرِ نظرِ خُداوند آسته.“

٧ پس امو پنج نفر ریی شده د لایش آمد، اونا مردم ره دید که د اونجی د صلح-و-امنیت زندگی مونه و رقم صیدونیا د آرامش و امنیت آسته. د او سرزمی هیچ آزار دهنده نبود که اونا ره آزار-و-آذیت کنه؛ و اونا از صیدونیا دور بود و د کس کار-و-غرض نداشت. ^٨ وختیکه اونا د صرعه و اشتاؤل پیش برارون خو پس آمد، برارو ازوا پرسان کده گفت: ”چی خبر آوردید؟“ ^٩ اونا گفت: ”باله شنید که د بله ازوا حمله کنی، چون مو امو سرزمی ره دیدی، غدر یگ سرزمین خوب آسته. شمو آرام شیشید؛ معطل نکنید، بلکه رفته داخل شنید و امو سرزمی ره تصرف کنید. ^{١٠} وختیکه بورید، شمو یگ مردم آرام و سرزمین غدر پراخ ره مینگرید. خدا او ره د دست از شمو تسلیم کده و او منطقه آسته که از هر چیز که د روی زمی پیدا موشه هیچ چیز کمبود ندره.“

١١ پس شش صد نفر از طایفه دان قد سلاح های جنگی مسلح شد و از صرعه و اشتاؤل حرکت کده ^{١٢} باله رفت و د قریت-یعاریم د یهودا خیمه زد. امزی خاطر امو جای ره تا امروز محنه-دان موهیه که د غرب قریت-یعاریم آسته. ^{١٣} ازونجی اونا د کوهستون افرایم تیر شد و د خانه میکا رفت.

١٤ امو پنج نفر که بلده جاسوسی سرزمین لایش رفتد، د برارون خو گفت: ”آیا میدید که د منه امزی خانه ها ایفود و بت های که د خانه پرستش موشه وجود دره، بت تراش شده و بت ریختنده شده؟ پس آلی شمو موغامید که چی کار کنید.“ ^{١٥} اوخته اونا تاو خورده د خانه جوان لاوی که د خانه

میکا بود آمد و قد ازو احوال پُرسی کد. ^{۱۶} و امو شش صد
مرد که قد سلاح های جنگی مُسَلَح شُد و از اولادِه دان بُود،
د دان درگه ایسته بُود. ^{۱۷} اوخته امو پنج نفر که بلده
جاسوسی سرزمین لایش رفتد، داخل شد و بُت تراش شده،
ایفود، بُت ریختنده شده و بُت های دیگه ره که د خانه
پرستش موشد گرفت؛ و پیشوا قد شش صد مرد که قد سلاح
های جنگی مُسَلَح شُد، د دان درگه ایسته بُود. ^{۱۸} وختیکه اونا
د خانه میکا داخل شد و بُت تراش شده، ایفود، بُت ریختنده
شده و بُت های دیگه ره که د خانه پرستش موشد گرفت،
پیشوا دزوا گفت: ”چیز کار مونیید؟“ ^{۱۹} اونا دزو گفت: ”چپ
بش! دست خو ره د دان خو بگیر و قد ازمو آمده آته و
پیشوای مو بش. کدم شی خو بتر آسته، ای که پیشوای خانه
یگ نفر بشی یا ای که پیشوای یگ طایفه و اولادِ بابه د
اسرائیل بشی؟“ ^{۲۰} اوخته دل پیشوا خوش شد و او ایفود، بُت
های ره که د خانه پرستش موشد و بُت تراش شده ره گرفت
و قد امزو مردا قتی رفت.

^{۲۱} پس اونا تاو خورده ری شُد و بچکیچا، چارپایا و مال-و-
اسباب ره پیش روی خو قرار دد. ^{۲۲} وختیکه اونا از خانه
میکا دور رفت، مردای که د خانه های گرد-و-بر خانه میکا
بود جم شد و خود ره د اولادِه دان رسند ^{۲۳} و د بله ازوا چیغ
زد که ایسته شنه؛ و اولادِه دان روی خو ره تاو دده د میکا
گفت: ”چی گپ شده که تو نفرا ره جم کده اوردی؟“ ^{۲۴} میکا
گفت: ”خدایون مره که جور کده بودم قد پیشوا گرفته رفتید،
دیگه بلده مه چی باقی منده؟ هنوز ام موگید: ’چی گپ
شده؟‘“ ^{۲۵} اولادِه دان دزو گفت: ”بهتر آسته که آواز تو د

مینکل مو شینیده نشنه؛ اگه نه، مردای تَدخوی مو د بَله تُو
حمله مونه و تُو و خانوار تُو جان های خوره از دست
میدید. ^{۲۶} و اولاده دان د راه خوری شده رفت. وختی میکا
دید که اونا ازو کده غدر قوی یه، او تاو خورده پس د خانه
خو رفت.

^{۲۷} پس اونا چیزی ره که میکا جور کد و پیشوای ره که دزو
تعلق دشت گرفت و د لایش د بَله قومی آمد که د آرامش و
امنیت بود و اونا ره قد دم شمشیر زده شار ره د آتش
سوختند. ^{۲۸} د اونجی هیچ نجات دهنده نبود، چراکه مردم
لایش از صیدون دور بود و قد هیچ مردم دیگه کار و-
غرض ندشت. امو شار د دره بود که مربوط بیت-رحوب
موشد. اولاده دان شار ره دوباره آباد کد و دزو جای د-
جای شد. ^{۲۹} اونا امو شار ره دان نام کد؛ نام بابه کلون ازوا
دان بود که بلده اسرائیل زیده شد. مگم نام سابق امزو شار
لایش بود. ^{۳۰} اوخته اولاده دان امو بت تراش شده ره بلده خو
د یگ جای قرار دد و یوناتان اولاده جرشوم باچه موسی قد
باچه های خو تا زمان اسیر شدن باشنده های سرزمی،
پیشوای اولاده دان بود. ^{۳۱} پس اونا بت تراش شده میکا ره که
او جور کد بلده خو برقرار نگاه کد و تا زمانی که خانه خدا
د شیلوه بود، برقرار بود.

مرد لاوی و خاتون شی

^{۱۹} د امزو زمان که اسرائیل پادشاه ندشت، یگ مرد
لاوی د یگ گوشه کوهستون افرایم زندگی موکد. او از بیت-

لَحْمِ يَهُودَا بَلَدِهِ خُو يِگ كَنِيزِ گِرِفْتِه اُو رِه خاتو كد. ^۲ لِيكِن
 كَنِيزِ شِي قَد اَزُو بِي وَفَايِي كَد وَ اَز پيشِ اَزُو دَ خَانِه آتِه خُو دَ
 بَيْت- لَحْمِ يَهُودَا رِفْت وَ مُدَّتِ چارِ مَاهِ دَ اُونجِي مَند. ^۳ اَوخْتِه
 شُوِي شِي بِالِه شُدِه اَز پُشْتِ اَزُو رِفْتِ تا اُو رِه دِل- آسَا كَدِه
 پَس بِيَرِه؛ غُلامِ شِي وَ دُو اُلَاغِ اَزُو قَد شِي قَتِي بُوَد. وَخْتِي اُمُو
 خاتو اُو رِه دَ خَانِه آتِه خُو بُرَد، آتِه خاتو اُو رِه دِيد وَ قَد
 خُوشِي اَز اُو پَذِيرايِي كَد. ^۴ خُسْرِ اَزُو، يَئِنِي آتِه خاتو اُو رِه شَلَّه
 شُد كِه دَ اُونجِي بُمَنِه. پَس اُو مُدَّتِ سِه رُوزِ دَ پيشِ اَزُو مَند وَ
 خُورْدِه وَ وُچِي كَدِه دَ اُونجِي شِشْت.

^۵ دَ رُوزِ چارُم اُونَا صَباحِ گاهِ بِالِه شُد وَ اُو آمادِه شُد كِه
 حَرَكْتِ كَنِه، لِيكِن آتِه خاتو دَ دامادِ خُو كُفْت: ”بَلَدِه قُوتِ دِلِ
 خُو يِگ لُغْمِه نَانِ بُخُورِ وَ بَعْدِ اَزُو مِيتِنِي كِه بُورِي.“ ^۶ پَس هَر
 دُويِ شِي يِگجايِ شِشْتِه خُورْدِ وَ وُچِي كَد؛ وَ آتِه خاتو دَ اَمزُو
 آدَمِ كُفْت: ”لُطْفاً اِمشاو اَم بِشِي وَ بِيَلِ كِه دِلِ تُو خُوشِ شُنِه.“
^۷ وَخْتِي اُمُو آدَمِ بِالِه شُد كِه حَرَكْتِ كَنِه، خُسْرِ شِي اُو رِه شَلَّه
 شُد وَ اُو يِگِ شاوِ دِيگِه اَم دَ اُونجِي مَند. ^۸ دَ رُوزِ پَنجَمِ اُو
 صَباحِ گاهِ بِالِه شُد كِه حَرَكْتِ كَنِه، آتِه خاتو بَسَمِ كُفْت: ”بَلَدِه
 قُوتِ دِلِ خُو يِگُو چِيَزِ بُخُورِ وَ تا دِيگَرِي رُوزِ مَعطَلِ كُو.“ پَس
 اُونَا هَر دُويِ شِي شِشْتِه خُورْد. ^۹ وَ غِيَتِيكِه اُمُو آدَمِ قَد خاتو وَ
 غُلامِ خُو بِالِه شُد كِه حَرَكْتِ كَنِه، خُسْرِ شِي يَئِنِي آتِه خاتو
 دَزُو كُفْت: ”تُوخِ كُو، رُوزِ تِيرِ شُدِه وَ نَزديكِ شامِ اَسْتِه، شاو
 قَرارِ بِشِي. اِينِه، رُوزِ دَ خِلاصِ شُدو يَه، شاو رِه دَ اَمِينجِي تِيرِ
 كُو وَ بِيَلِ كِه دِلِ تُو خُوشِ بَشِه. بَعْدِ اَزُو صَباحِ گاهِ بِالِه شُدِه
 حَرَكْتِ كُو وَ خَانِه خُو بُورُو.“ ^{۱۰} لِيكِن اُمُو آدَمِ قَبُولِ نَكْد كِه
 شاو بَشِينِه؛ پَس اُو بِالِه شُدِه حَرَكْتِ كَد وَ رُويِ دَ رُويِ يَبُوسِ

یعنی اورشليم رسيد، دُو اَلاغِ پالون شُدِه و کِنيز شى ام قد ازو قَتى بُود.

^{۱۱} وختیکه اونا دَ نزدیکِ یُبوس رسيد، روز رفتُد و غلام دَ بادار خُو گُفت: ”بیه که دَ امزی شارِ یُبوسیا تاو بُخوری و شاو ره دَ امینجی تیر کنی.“ ^{۱۲} لیکن بادار شى دَزو گُفت: ”مو دَ شارِ بیگنه گو که مربوطِ بنی اسرائیلِ نییه تاو نمُوخوری، بلکه دَ جِبعه موری.“ ^{۱۳} و اِدامه دَده دَ غلام خُو گُفت: ”بیه که خود ره دَ جِبعه یا رامه برسنى و شاو ره دَ یکی امزو جای ها تیر کنی.“ ^{۱۴} پس اونا ازونجی تیر شُدِه دَ راهِ خُو اِدامه دَد و غیتیکه دَ نزدیکِ جِبعه که مربوطِ بنیامین موشه رسيد، آفتو شِشت و دَ بله ازوا شام شُد. ^{۱۵} پس اونا دَ اونجی تاو خورد تا رفته شاو ره دَ جِبعه تیر کنه. اونا داخلِ رفت و دَ میدانی شار شِشت، لیکن هیچ کس اونا ره دَ خانه خُو نَبُرد که شاو جای بدیه.

^{۱۶} اوخته دَ غیتِ شام یگ آدمِ پیر از کار خُو از سرِ زمینا میمد و او از کوهستونِ افرایم بُود که دَ جِبعه زندگی مُوكد. ولے مردُمِ امزو جای پگ شى بنیامینی بُود. ^{۱۷} وختیکه امو آدمِ پیر تُوخ کد و مُسافرا ره دَ میدانی شار دید، او گُفت: ”کُجا مورید و از کُجا آمدید؟“ ^{۱۸} او دَ جواب شى گُفت: ”مو از بیت-لحمِ یهودا آمدے و دَ دُورترین جای کوهستونِ افرایم موری، از جایی که آمدے. ما دَ بیت-لحمِ یهودا رفتُدُم و آلی دَ خانه خُو مورُم. هیچ کس مو ره دَ خانه خُو نَبُرد.“ ^{۱۹} مو کاه و علفِ بلده اَلاغای خُو دَری و نان و شراب ام بلده ازمه و خاتون مه و بلده امزی مردِ جوان که قد غلامای تُو آسته،

وَجُودَ دَرِه. مَو دَ هِيچ چيزِ ضَرُورَتِ نَدَرِي. “^{۲۰} اُمُو مَرَدِ پِيرِ
گُفَت: ”بَخِير-و-سَلَامَتِ بَشِي؛ تَمَامِ ضَرُورَتِ هَايِ شُمُو رِه
مَا پُورِه مُوَكْنَم؛ فَقط يَگِ كَارِ كُنِيد كِه شَاو رِه دَ مِيدَانِي شَار
تِير نَكْنِيد.“^{۲۱} پَس اُو رِه دَ خَانِه خُو بُرَد و دَ اَلَاغَايِ شِي
خَوْرَاكِ دَد؛ و اُونَا پَايَايِ خُو رِه شُسْتِه خُورَد و وُچِي كَد.

^{۲۲} دَ حَالِيكِه اُونَا دِلِ هَايِ خُو رِه خُوشِ مُوَكَد، مَرَدَايِ شَار،
يَعْنِي چِنْدِ نَفَرِ بَد-و-بِيكَارِه چَارطَرَفِ خَانِه رِه گِرِفَتِ و دَرِگِه
رِه زَدِه دَ آدَمِ پِيرِ كِه صَاحِبِ خَانِه بُود، گُفَت: ”اُمُو مَرَدِ رِه
كِه دَ خَانِه تُو دَاخِلِ شُدِه، بُرُو بِيرِ تَا مَو قَدِ اَزُو خَاو كَنِي.“
^{۲۳} لِيكِنِ اُمُو آدَمِ كِه صَاحِبِ خَانِه بُود دَ پِيشِ اَزُوا دَ بُرُو رِفَتِ
و دَزُوا گُفَت: ”نَه بَرَارُونِ مِه، اِي رَقَمِ شَرِيرَانِه رِفَتَارِ نَكْنِيد.
حَدِ اَقْلِ اَزِي كِه اِي آدَمِ دَ خَانِه اَزْمِه دَاخِلِ شُدِه، اَمِي كَارِ
زِشْتِ رِه نَكْنِيد.“^{۲۴} اَوْنِه، دُخْتَرِ خَانِه مِه و خَاَتُونِ اَمَزِي آدَمِ دَ
اِينجِي اَسْتِه، اُونَا رِه دَ پِيشِ شُمُو بُرُو مِيرُمِ و شُمُو مِيْتِنِيد اُونَا
رِه اِسْتِفَادِه كْنِيد و هَرِ چِيْزِي كِه دِلِ شُمُو شُدِ دَ حَقِ اَزُوا
اِنجَامِ بَدِيد؛ لِيكِنِ قَدِ اَزِي آدَمِ اَمِي كَارِ زِشْتِ رِه نَكْنِيد.“

^{۲۵} مَگَمِ اُمُو نَفْرَا تَوْرِه اَزُو رِه گُوشِ نَكَد. اَوخْتِه اُمُو آدَمِ لَاوِي
خَاَتُونِ خُو رِه گِرِفْتِه دَ پِيشِ اَزُوا بُرُو رِي كَد و اُونَا قَدِ اَزُو
خَاو كَدِه تَمَامِ شَاو تَا دَمِ صُبْحِ دَ حَقِ اَزُو كَارِ بَدِ كَد و دَ
نَزْدِيكِ رُوزِ وَازِ شُدُو اُو رِه اَيْلِه كَد.^{۲۶} و اُمُو خَاَتُو پِيشِ اَزِ
رُوزِ وَازِ شُدُو اَمْدِه دَ دَرِگِه خَانِه اَدَمِي كِه بَادَارِ شِي دَ اُونَجِي
بُود اَفْتَدِ و تَا رُوزِ رُوشُو شُدُو دَ اُونَجِي مَنَد.

^{۲۷} دَ وَخْتِ صُبْحِ بَادَارِ شِي بَالِه شُدِ و دَرِگِه هَايِ خَانِه رِه وَازِ
كَدِه بُرُو رِفَتِ تَا دَ رَاهِ خُو بُورِه، اَوخْتِه دِيدِ كِه كَنِيْزِ شِي دَ

دان درگه اُفتده و دستای شی د لُخک درگه یه. ^{۲۸} او د کنیز
گُفت: ”باله شو که بوری.“ لیکن ازو هیچ جواب نمد. اوخته
امو آدم او ره د بله اُلاغ خو ایشته و باله شده طرفِ خانه خو
رفت. ^{۲۹} وختیکه د خانه خو رسید، یگ کارد ره گرفت و
جسدِ کنیز خو ره بند بند جدا کده دوازده توته کد و اونا ره د
تمام مُلکِ اسرائیل ریی کد. ^{۳۰} و هر کسی که او ره دید و د
باره امزو جنایت شنید، گُفت: ”از روزی که بنی اسرائیل از
مصر بُرو اُمده تا امروز هرگز ایطور یگ چیز انجام دده
نشده و نه ام دیده شده. پس دزی باره باید فکر شنه و مشوره
شده یگ تصمیم گرفته شنه.“

جنگ قد اولاده بنیامین

۲۰ اوخته تمام بنی اسرائیل بُر شده اُمد و جماعت از
دان تا بئیرشبع قد طایفه های سرزمینِ جلعاد رقم یگ آدم
آلی د حضورِ خداوند د مصفه جم شد. ^۲ رهبرای تمام قوم از
پگ طایفه های اسرائیل د جماعتِ قومِ خدا خود ره حاضر
کد؛ اونا چار صد هزار مردِ پیده شمشیرزن بود. ^۳ و اولاده
بنیامین شنید که بنی اسرائیل د مصفه بُر شده.

اوخته بنی اسرائیل بلده فامیدون قضیه گُفت: ”بُگید که ای
کار زشت چی رقم انجام دده شده.“ ^۴ امو مردِ لاوی که شوی
خاتون کُشته شده بود، د جوابِ ازوا گُفت: ”ما قد کنیز خو
د جبعه که مربوطِ بنیامین موشه رفتم تا شاو ره د اونجی تیر
کنم. ^۵ اوخته مردمِ جبعه د ضد مه باله شده د غیتِ شاو
چارطرفِ خانه ره گرفت و قصد دشت که مره بکُشه. اونا

کَنِيز مَرِه بے عَزَت کد و اُو مُرد. ^۶ بعد ازو ما کَنِيز خُو ره گِرِفته ثوټه ثوټه کُدُم و اُو ره دَ تمامِ منطقه های مُلکِ اِسْرَائِيل رِي کُدُم، چْرَاکِه اُونَا يِگِ کَارِ زِشْت و شْرَم_آوَر دَ اِسْرَائِيل اِنْجَام دَدِه. ^۷ آلی اِي بَنِي اِسْرَائِيل، پِگِ شُمُو توره و مَشَوْرِه خُو ره بُوگِيد.

^۸ اوخته تمامِ قَوْمِ رَقْمِ يِگِ آدَمِ اَلِي بِالِه شُد و کُفْت: ”هِيچِ کُدُمِ مَو دَ خِيْمِه خُو نَمُورِي و نَه اَم هِيچِ کُدُمِ مَو پَس دَ خَانِه خُو مَورِي! ^۹ بَلْکِه ايني کَارِ رِه دَ حَقِ جِبْعِه مُونِي: مَو دَ مُطَابِقِ پِشکِ دَ بَلِه ازو مَورِي. ^{۱۰} مَو اَز صَد نَفَر دِه نَفَر، اَز هَزَار نَفَر صَد نَفَر و اَز دِه هَزَار نَفَر يِگِ هَزَار نَفَر اَز تَمَامِ طَايفِه هَايِ اِسْرَائِيل مِيگِيرِي تَا بَلْدِه لَشْکَرِ خَوْرَاکِ بِيْرِه، و اُونَا بَوْرِه تَا جِبْعِه بَنِيَامِيْن رِه بَلْدِه اَمْزُو کَارِ شْرَم_آوَر کِه دَ اِسْرَائِيل اِنْجَام دَدِه، جَزَا بَدِيِه.“ ^{۱۱} پَس تَمَامِ مَرْدَايِ اِسْرَائِيلِ دَ بَلِه شَارِ جَمِ شُد و رَقْمِ يِگِ آدَمِ اَلِي مُتَحِدِ بُوْد.

^{۱۲} دِيگِه طَايفِه هَايِ اِسْرَائِيل چِنْد نَفَر رِه دَ پِيشِ پِگِ طَايفِه بَنِيَامِيْن رِي کَدِه کُفْت: ”اِي چِي شَرَارَتِ اَسْتِه کِه دَ مِيْنکلِ شُمُو اِنْجَام دَدِه شُدِه؟ ^{۱۳} پَس آلی اَمُو مَرْدَايِ بَد-و-بِيکَارِه رِه کِه دَ جِبْعِه اَسْتِه، دَز مَو تَسْلِيْمِ کَنِيد تَا اُونَا رِه بُوکُشِي و شَرَارَتِ رِه اَز اِسْرَائِيل دُورِ کَنِي.“ لِيکِن اَوْلَادِه بَنِيَامِيْنِ دَ تَوْرِه بَرَارُونِ خُو، بَنِي اِسْرَائِيلِ گُوشِ نَدَد. ^{۱۴} و اَوْلَادِه بَنِيَامِيْنِ اَز شَارَايِ خُو دَ جِبْعِه جَمِ شُد تَا رِفْتِه قَدِ بَنِي اِسْرَائِيلِ جَنگِ کَنِه. ^{۱۵} دَ اَمْزُو رُوْزِ اَوْلَادِه بَنِيَامِيْنِ بِيَسْتِ و شَشِ هَزَارِ مَرْدِ شَمَشِيْرَزَنِ رِه اَز شَارَايِ خُو جَمِ کَد، عِلَاوِه اَز بَاشِنْدِه هَايِ جِبْعِه کِه هَفْتِ صَدِ مَرْدِ اِنْتِخَابِ شُدِه بُوْد. ^{۱۶} دَ مِيْنکلِ پِگِ

امزی لشکر هفت صد مردِ چپقی اِنْتِخاب شُدِه بُود که هر کُدَم شی موی ره قد سنگِ پَلْخمو میزد و خطا نموکد.

^{۱۷} از مردای اسرائیل بَغیر از بنیامینیا چار صد هزار مردِ شمشیرزنِ جَم شُد که پگ شی مردای جنگی بُود. ^{۱۸} اوخته بنی اسرائیل باله شُدِه دَ بیت-ئیل رفت و از خدا مشوره گِرِفته گُفت: "از طرفِ ازمو کی اوّل دَ جنگِ اولادِه بنیامین بوره؟" خداوند گُفت: "یهودا اوّل بوره."

^{۱۹} پس بنی اسرائیل صَباح گاه باله شُد و رُوی دَ رُوی جِبعه خیمه زد. ^{۲۰} دَمزی رقمِ مردای اسرائیل دَ جنگِ بنیامینیا رفت و دَ خِلافِ ازوا دَ جِبعه آمادگی گِرِفْت. ^{۲۱} اوخته اولادِه بنیامین از جِبعه بُرو آمد و دَ امزو روز بیست و دو هزار نفرِ اسرائیلیا ره کُشته نَقش زمی کد. ^{۲۲} و قوم، یعنی مردای اسرائیل جُرأت کد و دَ امزو جای که روزِ اوّل بلده جنگِ آمادگی گِرِفْتد، بسمِ دَ امونجی آمادگی گِرِفْت، ^{۲۳} چون بنی اسرائیل رفته تا شام دَ حُضورِ خداوند چخرا کد و از خداوند مشوره گِرِفته گُفتد: "آیا مو بسم بوری و قد برارون خو اولادِه بنیامین جنگ کنی؟" خداوند گُفتد: "دَ خِلافِ ازوا بورید."

^{۲۴} پس بنی اسرائیل دَ روزِ دوّم دَ خِلافِ اولادِه بنیامین پیش رفت. ^{۲۵} و بنیامینیا ام دَ خِلافِ ازوا دَ روزِ دوّم از جِبعه بُر شُد و بسم هژده هزار نفرِ بنی اسرائیل ره که پگ شی شمشیرزن بُود، کُشته نَقش زمی کد. ^{۲۶} اوخته تمام بنی اسرائیل، یعنی پگ قوم پس دَ بیت-ئیل رفت و دَ اُونجی دَ حُضورِ خداوند شِشته چخرا کد؛ اونا امو روز ره تا شام

روزه گرفت و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی د
حُضُورِ خُداوند تقدیم کد. ^{۲۷} اوخته بنی اسرائیل از خُداوند
مشوره طلب کد، چُون صندوقِ عهدِ خُدا د امزُو روزا د
اُونجی بُود؛ ^{۲۸} و فینحاس باچه العازار نوسه هارون د امزُو
روزا د خدمت خُداوند ایسته موشُد. ارے، اونا مشوره طلب
کده گُفت: ”آیا مو بسم بوری و قد برارون خو، اولاده بنیامین
جنگ کنی یا رد شی ره ایله بدی؟“ خُداوند گُفت: ”بورید،
چراکه صَباح ما اونا ره د دستِ از شمو تسلیم موم.“

^{۲۹} پس مردای اسرائیل د هر طرفِ جبعه کمین گرفت. ^{۳۰} و
بنی اسرائیل د روزِ سوّم د جنگِ اولاده بنیامین رفت و رقم
دفعه پیشنه روی د روی جبعه آمادگی گرفت. ^{۳۱} وختیکه
اولاده بنیامین د جنگِ قوم رفت، اونا از شار دُور بُرده شد.
اونا رقم دفعه پیشنه بسم زدو-و- کُشتون قوم ره شروع کد و
د راه های که یگ شی طرف بیت-ئیل و دیگه شی طرف
جبعه موره و د صحرا تقریباً سی نفر اسرائیلیا ره کُشت.
^{۳۲} اولاده بنیامین قد خود خو گُفت: ”اونا رقم دفعه پیشنه از
پیش مو شکست خورد.“ لیکن بنی اسرائیل قد یگدیگه گُفتند:
”بید که عقب-نشینی کنی و اونا ره از شار کشیده د راهها
بیری.“ ^{۳۳} اوخته پگ مردای اسرائیل از جای های خو باله شد
و د بعل-تامار آمادگی گرفت؛ و اسرائیلی های که د کمین
بُود ام از جای خو یعنی از معره-جبعه بُر شد ^{۳۴} و ده هزار
مردای انتخاب شده اسرائیل د خلافِ جبعه آمد و جنگ
سخت در گرفت. لیکن اولاده بنیامین نموفامید که بلا-و-
مُصیبت د بله ازوا آمده. ^{۳۵} خُداوند بنیامینیا ره د پیش
اسرائیلیا شکست دد و بنی اسرائیل د امزُو روز بیست و پنج

هزار و یک صد نفر بنیامینیا ره که پگ شی شمشیرزن بُود،
کُشت. ^{۳۶} اوخته اولاده بنیامین پی بُرد که شکست خورده.

تفصیل پیروزی بنی اسرائیل

خُلاصه، مردای اسرائیل میدانِ جنگ ره دَ بنیامینیا ایله کد،
چُون اونا دَ بله کسای که دَ چارطرفِ جِبعه کمین گرفتند،
اعتماد دَشت. ^{۳۷} پس کسای که کمین گرفتند، دَ عَجَله دَ بله
جِبعه هُجوم اُورد و امو نفرا دَ هر سُو تیت شده تمامِ شار ره
قد دمِ شمشیر زد. ^{۳۸} دَ بینِ مردای اسرائیل و کسای که کمین
گرفتند یگ نشانی ایشته شد که وختی نفرای کمین از شار
دُودِ تیره باله کنه، ^{۳۹} مردای اسرائیل پس تاو خورده جنگ
کنه. مگم اولاده بنیامین پیش ازی کار شروع دَ زدو-و-
کُشتو کد و تقریباً سی نفر از مردای اسرائیل ره کُشت و
گفت: ”یقیناً اونا رقمِ دفعه پیشنه از پیش مو شکست
خورده.“ ^{۴۰} لیکن وختیکه یگ ستونِ دُودِ تیره از شار دَ باله
رفتو شد، بنیامینیا پُشت خُو ره توخ کد و دید که تمامِ شار دَ
منه دُودِ سُونِ آسمو باله موره. ^{۴۱} اوخته مردای اسرائیل پس
تاو خورد و بنیامینیا وَحْشَت زده شد، چُون اونا دید که بلا-
و-مُصِیبت دَ بله ازوا آمده. ^{۴۲} پس اونا از پیشِ مردای
اسرائیل سُونِ بیابو دُوتا کد، لیکن آتشی جنگ اونا ره گرفتار
خُو کد و کسای که از شار بُرو آمد اونا ره دَ بینِ قرار دده
نابُود کد. ^{۴۳} اونا بنیامینیا ره محاصره کد و اونا ره از مَنوحه
دُمبال کده تا رُوی دَ رُوی جِبعه سُونِ آفتو بُرشد پایمال کد؛
^{۴۴} و هژده هزار نفر از لشکرِ بنیامین که پگ شی مردای جنگی
بُود، کُشته شده اُفتد. ^{۴۵} وختی اونا تاو خورده سُونِ بیابو دَ

قاده رَمون دوتا کد، پنج هزار نفر ازوا د راه ها کُشته شد؛
 اونا تا جدعوم دُمال شد و دو هزار نفر دیگه ازوا ام کُشته
 شد. ^{۴۶} پس کسای که د امزو روز از لشکر بنیامین کُشته شده
 افتد، بیست و پنج هزار مرد شمشیرزن بود و پگ شی مردای
 جنگی. ^{۴۷} تنها شش صد نفر ازوا تاو خورده سون بیابو د قاده
 رمون دوتا کد و چار ماه د قاده رمون مند. ^{۴۸} مردای اسرائیل
 تاو خورده پس د خلاف باقی بنیامینیا آمد و اونا ره د دیگه
 شارای ازوا ام قد دم شمشیر زد، مردم شار و حیوانا ره،
 یعنی هر چیزی ره که د گیر ازوا آمد. اونا امچنان د تمام
 شارای که رسید اونا ره آتش زد.

بنی اسرائیل بلده مردای باقی منده بنیامین خاتو میدیه

۲۱ ^۱ مردای اسرائیل د مصفه قسم خورده گفتد: ”یگ مو
 ام باید دختر خوره د بنیامینیا د عنوان خاتو ندی.“

^۲ اوخته مردم د بیتئیل آمد و د اونجی تا شام د حضور خدا
 شیشه د آواز بلند زار زار چخرا کد ^۳ و گفت: ”ای خداوند،
 خدای اسرائیل، چرا ای کار د اسرائیل شد و امروز یگ
 طایفه از اسرائیل کم شد؟“ ^۴ صباح گاه روز دیگه شی قوم باله
 شد و د اونجی یگ قربانگاه آباد کده قربانی های سوختنی و
 قربانی های سلامتی تقدیم کد. ^۵ اوخته بنی اسرائیل گفت: ”از
 تمام طایفه های اسرائیل کی قد جماعت د حضور خداوند
 نمده؟“ چون اونا سخت قسم خورده گفتد که هر کس د
 حضور خداوند د مصفه نیه، او حتماً باید کُشته سُنه.

۶ بنی اسرائیل بخاطرِ برارون خُو اولادِه بنیامین افسوس کده گُفت: ”امروز یگ طایفه از اسرائیل نابود شد. ۷ آلی د بارِه خاتو ددو بلده کسای که باقی منده چیز کار کنی؟ چون مو د خُداوند قَسَم خوردی که دُخترِون خُو ره دزوا د عنوانِ خاتو نَمیدی.“ ۸ اوخته اونا گُفت: ”آیا کدم کس آسته که از طایفه های اسرائیل د حُضورِ خُداوند د مِصفه نَمده بشه؟“ و اونا دید که از یابیش- جلعاد هیچ کس د خیمه‌گاه د جماعتِ خُداوند نَمده. ۹ چون وختیکه قوم حساب شد، دیده شد که از باشنده های یابیش- جلعاد هیچ کس د اونجی نییه.

۱۰ پس جماعت دوازده هزار نفر مردای جنگی ره د اونجی ری کد و دزوا امر کده گُفت: ”بورید و باشنده های یابیش- جلعاد ره قد خاتونو و بچکچای ازوا از دم شمشیر تیر کُنید. ۱۱ اینی کار ره باید شمو انجام بیدید: پگ مردا و هر خاتو ره که قد مرد خاو کده بشه، نابود کُنید.“ ۱۲ و اونا د مینکل باشنده های یابیش- جلعاد چار صد دُخترِ خانه که هرگز قد مرد خاو نکدُ پیدا کد و اونا ره د خیمه‌گاه د شیلوه که د سرزمینِ کنعان بُود، اُورد.

۱۳ اوخته تمامِ جماعت د اولادِه بنیامین که د قاده رمون بُود پیغام ری کد و بلده ازوا پیشنهادِ صلح کد. ۱۴ و د امزو غیت بنیامینیا پس آمد و بنی اسرائیل دُخترونی ره که از جُمله خاتونوی یابیش- جلعاد زنده ایشند دزوا دد؛ لیکن بلده ازوا کفایت نکد.

۱۵ مردُم بخاطرِ اولادِه بنیامین هنوز ام افسوس مُوکد، چراکه خُداوند د مینکلِ طایفه های اسرائیل یگ خالی‌گاه پیدا کد.

۱۶ اوخته ریش سفیدای جماعت گُفت: ”بلدهِ باقی منده ها چطور میتنی خاتو پیدا کنی، چراکه خاتونوی اولاده بنیامین کُشته شده؟“ ۱۷ و اونا گُفت: ”باقی منده های بنیامین باید وارث دشته بشه تا یگ طایفه از اسرائیل کاملاً از بین نرُوه؛ ۱۸ لیکن مو دخترتون خوره د عنوان خاتو دزوا دده نمیتنی. چون پگ بنی اسرائیل قسم خورده گُفته: ’نالت د کسی که د اولاده بنیامین خاتو بدیه.“

۱۹ پس اونا گُفت: ”اونه، هر سال بلده خُداوند د شیلوه عید گِرِفته موشه، د امزو جای که د شمال بیت-ئیل و جنوب لبونه آسته، د شرق راهی که از بیت-ئیل د شکیم موره.“ ۲۰ اوخته اونا د اولاده بنیامین امر کده گُفت: ”بورید، د انگور باغ ها کمین بگیریید ۲۱ و کشیک بدید؛ وختیکه دخترتون شیلوه بُرو آمد تا رقص و بازی کنه، شمو از انگور باغ ها بُر شنید و هر کُدم شمو از دخترتون شیلوه بلده خو یگ خاتو پرنده د سرزمین بنیامین بورید. ۲۲ اوخته اگه آته گو یا برارون ازوا آمده د پیش ازمو شکایت کنه، مو دزوا موگی: ’از خیر خو امو دخترتو ره بلده ازوا ایله بدید، چراکه د غیت جنگ قد یابیش-جلعاد مو بلده پگ ازوا خاتو پیدا نتنستی و شمو ام بخاطر قسم بنی اسرائیل مجرم نیستید، چون خودون شمو دخترتون خوره دزوا نددید.“ ۲۳ پس اولاده بنیامین امو رقم کد: اونا هر کُدم شی از جم دخترونی که رقص موکد بلده خو خاتو پرنده و پس د ملک خو رفت و شارها آباد کده دزوا جای-د-جای شد. ۲۴ بعد از تصمیم ریش سفیدای بنی اسرائیل هر کُدم شی د مطابق طایفه و اولاد بابِه خو ازونجی حرکت کد و پس د ملک-و-زمین خو رفت.

۲۵ دَ امزُو زمانِ اسرَائیل پادشاهِ نَدَشْت و هر کس هر چیز که
دَ نظر شی خُوب معلُوم مَوشُد، انجام مِیدَد.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

afghanbibles.org © آزرگی

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.